

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Κακογραμμένο τέλος

(Συζήτηση ηρεμική και πολιτισμένη, ανάμεσα σε ζητήματα που κανονικά θα πρέπει να προκαλέσουν ατασσοκουλίσματα. Έκείνη, ελαφρότατα ευρισσόμενη, προσπαθεί να μη το δείξει. Εκείνος πάλι προσπαθεί να σταθεροποιήσει τη φωνή του, που τρεμουλιάζει σε κάθε του λέξη).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Έτσι, λοιπόν... Πήρες τα τρία σου γραμμάτια, τη μία σου φωτογραφία, την άφιξη-ρωσί της, την κομμένη μπουκιά των μαλλιών σου... Πήγαινε στο καλό...

ΕΚΕΙΝΗ (του δίνει το χέρι της) —Γεια σου.

ΕΚΕΙΝΗ.—Φεύγεις;

ΕΚΕΙΝΗ.—Δεν μου έλτε να πάω στο καλό;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναι, σου το είπα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όχι, σου το είπα...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά).—Έτσι πρέ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με σφιγμένα δόντια).—Ναι...«Πρέπει»... Έτσι το θέλει ο κόσμος σου, που δε μπορεί να σε ανέχεται σπαταλημένη στο πλευρό ενός ανθρώπου που διαβέβαιε μόνο καρδιά κι όχι α. κινήτα, μετρητά, χαρτοπόμολο ή τριανά... Έτσι το θέλει ακόμα ο κερδοσκοπικός όπολογισμός. Ένας μπαμπάς και μιάς μαμάς, που επειδή δεν έχουν οι ίδιοι περιουσία θέλουν να πάρουν τουλάχιστον ένα κείνος που θ' αγοράσει το παιδί τους, για να μην υποφέρουν έτσι να περάσουν κάπως αξιοπρεπή γε...

ΕΚΕΙΝΗ (κόκκινη).—Δεν ξέρεις τι λέει...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Όχι, ξέρω πολύ καλά!... Η τιμωρή σου αυτόν το κόμμα κι αυτή την έχοχ κι ε. νε λέξεις κι όχι πραγματικότητα. Σου απαγορεύουν απόλυτα επί όνοματί της να συνδεθείς ιδανικά μ' έναν άνθρωπο πλούσιο μόνο σε δυνείρα κι' έκαστοιμυριόχο σε αλ...

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Το τραίνο έτρεχε, μέσα στη νύχτα, ανάμεσα στη χιονομένη πεδιάδα. Κουβαρισμένος σε μία γωνιά του άδειου βαγονιού, έτρεμα από το κρύο και καταδιωμένος την τύχη μου, που με είχε μέσα στη καρδιά του χειμώνα, ξεσηκώ. Ήταν απ' την ώρα που μου πολυβρό...

Σε κάποιο μικρό σταθμό άνοιξε ξαφνικά η πόρτα του βαγονιού μου και μπήκε μέσα ένας άγνωστος, ο οποίος προχώρησε και κάθισε στο αντικρινό καθίσμα. Το τραίνο ξεκίνησε και πάλι.

Στο δρόμο του φάος του φαναριού δεν μπόρεσα άμείων να διακρίνω τη φυσιογνωμία του νεοφερμένου. Είδα μόνον ότι ήταν ένας άνδρας ψηλός κι' εδωμένος. Όταν όμως δει κάποιος στίγνι ή άγνωστος γύρισε προς το μέρος του φαναριού και πρόφασα να βιά τα χαρακτηριστικά του, άφησα μια φωνή εκπληκτική και τρόμου.

—Ο Βάσιος!

Σαν άστραπη ξαναγύρισαν τότε στη μνήμη μου όλες οι άναμνήσεις του παρελθόντος, της νεότητας μου.

Θυμήθηκα τις ώριμες ημέρες που είχα περάσει στο Κάμπρι, κά. τα απ' το φλογερό ήλιο, που ξεφλούδιζε τα γυναιμ μπρούτζινα κορμιά μας, τις ελπίδες με τη φαιώδη εκείνη ανδροφία, τη Σό. νια κι Ρωσσία που της κάναμε όλοι μας κόρτε διασκεδάροντες με την τρομερή ζήλεια του Βάσιου, του συζύγου της, το ζωγράφ Μπέρνγκ, τον Μπαούερ, τον φοιτητή της Ιατρικής, τον Σου. ηδό Μάλλερ, τις ώρες τέλος που

σθήματα και σου επιτρέπουν να γίνης ματρεσσα ενός παραλή του θαχί ν' ακριβοπληρώσει το κέφι του με χρυσάφι... Η τιμω. της κανονικής σύμφωνας με την έμπορικη επιτυχία ή αποτυχία της τοποθετήσεως μιας γυναίκας. Ε. ν. για μένα να μείνω παντοτεινά με έξιαν... αυτό είνε εκείνο που είνε κοινό... Κατάλαξες;

ΕΚΕΙΝΗ.—Δε θέλω να καταλά. ξω, γιατί τότε θα πρήξη να σου μιλήσω όπως δεν αξίζει... Ποιάς λόγος το τέλος της ιστορίας μας να γραφτεί άσχημα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Α έδω είμαστε! Γι' αυτό θέλεω να σου μιλήσω λίγο. Αφίνα κατά μέρος αυτά που σου είπα παραπάνω, απ' εκεί πήγα μάλιστα άνακαλό και απ' εκεί ήρτα συγγνώμη, όπω... ακόμη ά. φηκό και το γεγονός ότι έσύ δε. χεσαι παθητικά να γίνης αντίκει. μένο έκμεταλλεύσεως και είδες που αγοράζεται και πουλείται... Κι' έρχομαι σ' αυτό που έλτε: Ποιάς λόγος το τέλος της ιστο. ρίας μας να γραφτεί άσχημα... Το ίδιο, ακριβώς, ρατίεμαι κι' έ. γω... Κανείς όμως δε θα υποβ. ση να μου δώσει απάντησι κά. πως Ικανοποιητική. Οι γυναίκες έχουνε πάντα μια κακή συνήθεια. Κάι στις ωραιότερες σελίδες γράφουν ένα διαστκό επίλογό με τα πόδια, πρόχειρα και τη λέ. ξι «τέλος» τη μουντζουρώνουν με δρομιοσκαλίσματα κι' όχι με γραμ. ματα ανθρώπινα, κι' ύστερα, πριν στενώνουν το μελάνι, κλείνουν το βιβλίο και τα πέντε τελευταία γραμμάτια γίνονται ένας αείωρος ήττο. Λέκεις μελανιού άπάνω στο άσπρο χαρτί... Γιατί, άρα γε; Ή κοκετάρια τους δε φτάνει ως το σημείο ν' αφήση το πρώτο χει. ρόγραφο, μιάς αγάπης, που έχει όπως σου είπα και πριν, τις κα. λογραμμένες του σελίδες, καλλι. τεχνικά κι' ωραίο και στο τελευ. ταιό του φύλλο; Ποιάς ο λόγος

περιούσαμε στο καφενείο άφωσιω μένοι σε μια άτελειωτή παρτίδα σκακιού.

Μία μέρα είχαμε φύγει από το πρώι για το μαρμα ένω, ο Βάσι. σια και ο Μπέρνγκ, με τη θάρια σου. Άνδρέα, ενός γέρου θαλασ. σάλκου.

Βασίζομαστε στ' άνοιχτά, όταν άξαφνα συνέβη το τροχικό έκείνο έπεισόδιο. Ο Βάσιος που όπο. πτευόταν πάντοτε έμένα και τον Μπέρνγκ, ότι είχαμε σχέσεις με τη γυναίκα του, το προηγουμένο έρα. δυ, γυρίζοντας άργα στο σπίτι του, είχε δη κάποιον άγνωστο να βγαίνει από την πίσω πόρτα του κήπου.

Έτρεξε άμέσως στο δωμάτιο της Σόνας και της έκανε μια τρομερή σκηνή ζήλοτυπίας. Στο τέλος όμω. η αξιοπρεπής και πε. ρφονητική κόπος στάσις της συ. ζύγου του τον άνάγκασε να της ζήτηση ταπεινά συγγνώμη.

Μέσα στη θάρκα όμως την άλλη μέρα ξύπνησαν και τάλι οι όμωπές του κι' η τρομερή ζήλεια του.

Άρχισε τότε να βρίζει τον Μπέρνγκ και τέλος πάνω στο θυ. μό του, τον άρπαξε από το λαιμό για να τον πνίξη. Άμέσως ύστε. ρα προτού προφασώμενος να τον κρατήσουμε έγω κι' ο Άνδρέας, έδωσα μια απότομη άδρη στην άνασπαρά θάρκα, η όποια άμέσως αναποδογύρισε και βροθήκαμε κι' οι τέσσερις μέσα στο νερό.

Μόλις ανέβηκα στην επιφάνεια αισθανθήκα ένα δυνατό σπρίμιο στο λαιμό μου. Ήταν ο Βάσιος.

της τελευταίας διασύντης, της μουντζούρας;... Άγνωστο κι' άνε. εχινίσαστο!...

ΕΚΕΙΝΗ.—Όποτε κι' έγω μουν. τζούρωσα την τελευταία σελίδα; **ΕΚΕΙΝΟΣ.**—Κυρίως τη λέξι «τέ. λος»... Τόσο, που κι' έγω, όσο και να θέλω να θυμηθώ τις προ. ηγούμενες ώριες σελίδες, τη γο. ητεία των στιγμών που περάσα. νε το όνειρο της φωνής σου, το δράμα των μαλλιών σου, τη φλό. γα της ματίας σου, θα φτάνω κάποτε μοιραία και σ' αυτό το άπερίγραπτο «τέλος» και θα πε. τώ άγκατισμένος το θιέλλιο μα. κρύα!...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τόσο το καλύτερο! **ΕΚΕΙΝΟΣ.**—Τό λές με το στό. μα κι' όχι με την ψυχή... Άν ή. θελεις, βέβαια να με διατηρήσης, υπάρχει τρόπος να το κάνης, και ξέρεις καλά πώς θα τον δνείσο. γιά μένα να μείνω παντοτεινά εκλάδω. της άγάπης σου. Δε βέλησες όμως, πολύ καλά, δικαί. ομιά σου. Δε θέλ-σες όμως και ν' αφήσης μια καλή, νοσταλγική θύμησι;... Δε θέλ-σες, τις θαμ. πές ώρες των άναπολήσεων, όταν άκίνητη ή πραγματικότητας, και άίρετα ή αλάλια των όνείρων, νάρχεσαι κοντά μου, σά μάγισσα του παρελθόντος, να μου χαϊδεύης τα μαλλιά, να με βυθίζης μέσα στην όμίχλη του παληού καιρού; Θέλ-σες καλά και σώνει να γίν. ης εφιάλτης!... Έγινες!... Γεια σου...

ΕΚΕΙΝΗ.—Έγινες... **ΕΚΕΙΝΟΣ.**—Ναι, ναι!... Ή μου πζούρα στο τέλος δε σβύνει με τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ (σπκνέει τους ώμους) —Τι να γίνη! Θα το υποφέρουμε κι' αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ίσως όμως να μούκανε καλό έτσι... Καλύτερα ν' άποφύγω τη θύμησι σου μ' ά. ποτοπιασμό, παρά να γυρίσω κοντά σου μ' άγίατρευτη νοσταλ. γία... Ίσως νάπρεπε να σ' ελ. γαρίστησω, αντί να σε γκρινιά. ζω...

ΕΚΕΙΝΗ.—Είδες;... Είσαι άχά. ριστος, Γεια σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Γεια σου! Δεν πεί. ονις φεύγοντας μόνο τα τρία σου γραμμάτια, τη μία σου φωτογρ. φία, την άφιέρωσι της και την κομμένη μπουκιά των μαλλιών σου; Παίρνεις και τη θύμησι σου, που δε θα ξαναγυρίση ποτέ!... (Έκείνη θγάνει με σφιγμένα δόντια).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

στην να σάς διηγούμαι αυτή τη ιστορία.

Μερικοί ψαράδες έτρεξαν άμέ. σως με τις βάρκες τους να μάς βοηθήσουν. Ο Μπέρνγκ όμως είχε χαθή. Δυό μέρες άργότερα ή θα. λασσα έβγαλε στην άκρη το πώ. μα στο μ' ένα μαχαίρι καρφωμέ. νο στο στήθος του!...

Όταν έφυγα από το Κάμπρι στο τέλος της σαιχόν, γυρίζον. τας στη Ρώμη για να συνεχίσω τις σπουδές μου, ο Βάσιος άρι. σκότασε κλεισιμένος σ' ένα φρενο. κομείο της Νεαπολής, στο τη. μα των επικινδύνων τρελλών.

Και τώρα ο άνθρωπος αυτός φαίνεται ότι είχε δραπέτευσει ά. πό το φρενοκομείο, και ήταν έ. κει άπάντησι μου, μέσα σ' αυτό το μικρό θαγόνι!

—Βάσιος! τράυλιστα, δεν είσαι λοιπόν πιά...

—Στο φρενοκομείο; Όχι, κα. θω. έλπέται! μ' άπάντησε. Κάθι. σα εκεί μέσα δώδεκα χρόνια, ως που να τους τελώω ότι έγινα καλά. Άλλά, κάλλιο άργα παρά ποτέ δεν είλ' έτσι!

Συνγρόνιος ένα άγριο γέλιο φάνηκε στο πρόσωπό του, ενώ τα μάτια του με κύταξαν με μια δι. αβολική έκφραση. Έπειτα με άρ. γες κινήσεις, με την ψυχρή με. θοδοκότητα που έχουν στη πρά. ξεις τους οι τρελλοί, έσκυψε, έ. νοίξε την θούλιστα του κι' έβγαλε από μέσα έ.α κομμάτι σαπουνί. Ένα πύλλο και ένα ευράφι. Έ. χυσε από μια μπουκάλια λίγο νε. ρο μέσα σ' ένα δοχείο κι' άρχισε ήσυχα ήσυχα να έτοιμάζει σάπου. νάδα. Έξαφνα μου έλτε: —Τα γένεια σου μεγάλωσαν πολύ, άναπνήστη μου. Πρέπει να σε ξυρίσω λίγο...

Και πήρε στο ένα χέρι το πύ. νελό και στο άλλο το ευράφι.Τα

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟΥ ΡΕΜΠΡΑΝΤ

Ο Ρέμπραντ συνδεόταν στενά. τικά μ' ένα δήμαρχο της Όλλαν. δίας και έπηγαίνε τακτικά στο σπίτι του που βρισκόταν στην έ. δοχή. Μία μέρα που οι δυό φίλοι κουβέντιασαν για την τέχνη, ένας υπηρέτης τούς άδοποίησε πώς το γεύμα ήταν έτοιμο. Όταν κάθη. σαν στο τραπέζι παρατήρησαν πώς δεν υπήρχε μουςτάρδα... Ο δή. μαρχος διέταξε τότε τον υπηρέτη του να πάη άμέσως στο μπακά. λικο του χωριού και να φωνήση μουςτάρδα.

Ο Ρέμπραντ που ήξερε πόσο άργούν οι υπηρέτες, έβαλε σκα. χήμα με τον δήμαρχο πώς θα κα. τάρθωνε να κάνει μια ευλογραφία έως στο έτος έπιστρέψ. ο υπηρέτης. Ο δήμαρχος δέχτηκε. Ο Ρέμ. πραντ που είχε πάντοτε μαζί του μικρές εύλινες πλάκες, θερνικω. μένες, άρχισε το έργο του κι' χά. ραζε το τοπίο που άπλωνόταν μπροστά του.

Κι' ή εργασία του ήταν πράγ. ματι τελειωμένη προτού έπιστρέψ. η ο υπηρέτης. Έτσι ο μεγάλος ζω. γράφος κέρδισε το στοιχήμα.

μάτια του έκαμπαν σαν δυό κόκ. κινες φλόγες. Ήταν άρα γε τρελλός ή έκα. νε τον τρελό;

Όπωςόποτε ή θέσι μου ήταν άπελπιστική. Τη στιγμή ότ'όσο που έσκυμ. για να ξανακλείση τη θούλιστα μου, έβγαλα γρήγορα ά. πό τη τσέπη μου ένα σουβιά, που κρατούσα πάντοτε έπάνω μου και τον έκρυμ. στην άκρη του καθί. σματος. Τι θα μπορούσε όμως να κάνει το μικρό αυτό δολο:

Ο Βάσιος ήταν πολύ δυσατώ. τερός μου και μέσα στο στενό έκείνο θαγόνι θα μπορούσε πολύ εύκολα να με καταβώλ.

Ένοιωσα το αίμα μου να πα. γώνει στις φλέβες μου...

—Άφσέ με να σαπούνισω μόνος το πρόσωπό μου, τραύλισα κι' άπλωσα το χέρι μου για να πάρω το πινέλλο.

Η ιδέα αυτή φαίνεται ότι του άρεσε πολύ, ότι έκανε ακόμη πό. ρφαινερισμένη την έκδοχή του, γιατί μου έδωσε άμέσως το πι. νέλλο, χαμογελώντας σαρκαστι. κά. Άργα, άν και το χέρι μου έτρεμε άρχισα να σαπούνίζω το πρόσωπό μου, κυττάζοντας σαν ό. πνικτισμένος τα φλογερά μάτια του ζηλιάρη τρελλού...

Έξαφνα το τραίνο λιγόστεψε την ταχύτητά του τόσο άπότομα, ώστε ο Βάσιος, που στεκόταν όρθιος μπροστά μου, με το τρο. μερό ευράφι στο χέρι, δεν μπό. ρεσε να κρατήση την Ισσοροπία του κι' έπεσε προς τα πίσω, πά. νω στο κάθισμα. Άμέσως τότε, ένοιωσα να ζυμώη μέσα μου το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως και χωρίς να χάσω καιρό, άρμη. σα στην πόρτα του βαγονιού, την άνοιξα και πήδησα στο κενό!...

Όταν συνήλθα από τη ζάλη που μου προέβλεπε το πέσιμο μου βρισκόμουν χωμένος ως τη μέση μέσα στο χιόνι. Το μαλακό αυτό στρώμα με είχε προφυλάξει από κάθε χτυπήμα.

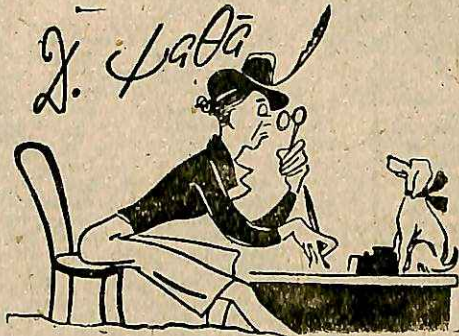
Το τραίνο πιά ήταν πολύ μα. κρυσ. Βρισκόμουν μόνος σ' απ. τη την άπάντησι λεπτή έκτασι.Τη χιόνι έπεφτε διαρκώς μέσα στη σιωπή της νύχτας.

Με το πρόσωπό σκεπασμένο ά. πό μια ξερή παχυμένη κρούστα σαποουνιού χωρίς καπέλλο, με το συνιά ακόμα στο χέρι, τρέμον. τα από το κρύο, προχώρησα μέ. σα στο χιόνι προς μία καλώςα, που μόλις φαίνόταν λίγο μακρύ. τερατερα.

Για δεύτερη φορά ο Βάσιος είχε φαθή στη ζωή μου. Θα ήταν άρα γε ή τελευταία; σκεπτόμουν. Έπειτα από λίγες μέρες γύρισα σπίτι μου. Ένας σαρς από έ. φημερίδες είχε μαζεύει πά.νω το τραπέζι μου, κατά την διάρκεια της άπουσίας μου.

Σε μία άπ' αυτές διαβάσα ότι είχαν άρ. ή μέσα σ' ένα σιδηρ. οδρομικό θαγόνι το πτώμα ενός ανθρώπου που κρατούσε ακόμα στο χέρι του το ευράφι με το ό. ποιο είχε κόψει το λαιμό του!... Ήταν ο Βάσιος!...

Α. ΦΙΛΕΠΤΙΝΟ

Μαντάμ Σουσου

Ίψεν - Πάρτυ

Άσφαλώς θα τρίζουν τα κόκκαλα του Ίψεν μ' αυτό το κύμα της Ίψενομανίας που κατέλαβε στα καλά καθούμενα την Αθήνα και την διαμάχη που γίνεται γύ. ρω από το όνομά του. Άν ήξερε δε ποίοι είνε οι συνήγοροι και φανατικοί θαυμασταί του, οίγουρα θα πεταγόταν έντρομος από τον τάφο του.

Πάντως και ή Σουσου, ανήκουσα, σαν ύ. ψηλή διανοούμενη στην παράταξι των Ίψε. νομανών — που δεν σκαμπάζουν ώστόσο γύ. ρω από το έργο του — δεν είχε άλλη συ. ζήτησι τον τελευταίο καιρό.

— Σας άρέσει, μαντάμ;
— Άστείο πράγμα!
— Είδετε το Ροομεροχολμ;
— Αυτό δας έλπεις.
— Και τον μικρούλη Έυολτ;
— Και αυτόν, και πάν ό, τι άλλο παίζεται του συγγραφέως αυτού που μου άρέσει πο. λύ. Δι' αυτό και άποφάσισα να διοργανώ. σω ένα φιλολογικό Ίψεν - πάρτυ, όπου ό καθένας να φέρη τα μεζεδάκια του και να συζητήσωμε Ίψενικά και τα παρόμοια. Κα. θότι σου γράφει ο κ. Λιδωρίκης ονομαρία περι Ίψεν και τα παρόμοια. Έγώ, ως γνωστόν, είμαι μιά μεγάλη ονομαρία και δεν το άρνούμαι. Και όποιανού δεν του άρεσε να πάρη την θόλτα του.

Οι σοβαρές αυτές δηλώσεις της μαν. τάρμ Σουσούς διευτηνέθησαν εις κύκλον αν. θρώπων Ίψενομανών και έγιναν δεκτές με μεγάλον ένθουσιασμόν. Όμολογουμένως, ή ιδέα της διοργανώσεως ενός Ίψεν - πάρτυ ήταν μεγαλειώδης και άναποκρινό. τον πληρέστατα στο αίδημα των έν Έλ. λάδι φανατικών φίλων και θαυμαστών του καυμένου μεγάλου εκείνου Νορβηγού συ. γραφέως, που δεν θα υποπτευόταν άσα. φώς ποτέ τι είδους γλέντι του έπεφυλάσσε το στην πατρίδα του Αισχύλου.

Άπεφασίσθη, λοιπόν, να γίνη ως έξης το Ίψεν - πάρτυ. Έδωλωσε, πρώτη ή κ. Σ. νου: — Έγώ θα φέρω γιаланτζή. — Ύστερα έλε ο κ. Σαλιγκάρης: — Κι' έγώ μαριδες. — Ερώτησε ύστερα ή Σουσου τον κ. Κου. τρουμπουράν: — Φέρντε έσεις το καρβέλι; — Εύχαριστός. — Και ή κυρία Τσιλιμπριδ ής φέρη λι. γουλάκι κιμιά άπ' έστές. Καθότι και με. ρικοί από δαύτους χρειάζονται δια την πε. ριστάσι.

Ο κύριος και ή κυρία Τσιριμόνη έδ ήλθ. σαν ότι θα φέρουν μακαρόνια και ό κ. Τε. νκεές συνεπλήρωσε με την ήλωση της προσφοράς του κρασιού. Το πάρτυ αυτό, προφανώς, θα ήταν μιά θαυμασία ευκαιρία εκδηλώσεως του θαυμ. ομού και της άγάπης προς το έργο του Ίψεν. Άπεφασίσθη δε κατά γενικην άπα. λτην να γίνη στον πύργο της μαντάρμ Σου. σούς που ήταν το κέντρο της έν Έλλάδι άπροδοκίτου και όλίγον τι καθυστερημέ. νης Ίψενολατρείας.

Ήμεραν Πέμπτην ώριση ή συγκέντρω. σις. Και οι συνδαιτημένες όπαδοί του Ί. ψεν κατέπλευσαν ένκαιρως, κομίζοντας ό καθένας των έν εις τρώφια συνεσιφοράν των. Άφού, λοιπόν, έστρώθηκε το τραπέζι και άπλώθηκαν έπάνω όλα τα κομιοθέντα φαγητά, έλαβε τον λόγον ή μαντάμ Σου. σού και έλπε τα έξης:

— Άναπτή όμήγουρις των διανοεμέ. νων ανθρώπων, έσεις δηλαδή, όπου άγα. πάτε και λατρεύετε τον μεγάλον μας Ί. ψεν ως πρώτον εξάδερφό σας. Άντιλαμ. θάνεθε όποια είνε ή χαρά μου που σας θέλπω έν μέσω ποτών και φαγητών Ίψενι. κών και κρίμα να μην έχουμε καλέσει τους κριτικούς που άγωνίζονται οι καυμέ. νοι περι την μνήμη του μεταστάντος.

Έσπώθηκε ό κ. Σαλιγκάρης, έπήρε το ποτήρι του και έλπε:

— Έθίβα το πρώτο.

Παρατήρησε ή Σουσου:

— Με το μωρόδον. Το πρώτο θα το πι. ούμε εις ύγειαν του Ροομεχομ.

Άλλα ή κυρία Σουσου παρ' όλίγον να λι. ποθυμήση:

— Πώς το είπατε;

— Ροομεχομ.

— Όχι, όχι! Για όνομα του θεού. Ρό. μεροχολμ!

Έπειράχτηκε ή Σουσου:

— Άστείο πράγμα! Αυτό δας μάς έλπει να μη ζέρουμε και προφορά νοδηνγι. κά. Το λέω έτσι δια την συντομία του πράγματος!

Και γυρίζοντας στον κ. Τσιλιμπριδ ή:

— Σας άρεσε;

— Γραία ρετίνα, θαύμα!

— Δεν όμιλω περι την ρετίνα. Έννοώ το Ροομεχομ.

Ύστερα έγινε μιά πρόχειρη άνάλυσις του έργου.

— Θαύμα!

— Άριστούργημα!

— Έκτακτο.

— Και τι συγκινητικό!

— Έχει και βάθος!

— Και πλάτος.

— Από βάθος και πλάτος, έδ ήλωσε ή Σουσου έκει και με παραπάνω. Ούτε και το μήκος του λείπει, ούτε και το ύψος. Παρακάτω την σεβάστη όμήγουρις να λι. λιποθυμήση προς τιμήν του Ίψεν.

Όλοι οι συνδαιτημένες έλιποθύμησαν. Ύστερα συνήλθαν και συνέταξαν έισηγή. σει της μαντάρμ Σουσούς το έξης ψήφισμα:

Ψ ή φ ι σ μ α

Οι έν Έλλάδι φίλοι και θαυμασταί του Ίψεν, έπι τη ανακαλύψει του ως καλού συγγραφέως και μόλις πληροφωθέντες ότι δυστυχώς απέθανε πρό πολλών έτών, ζητούντες συγγνώμην δια την καπως άρ. γα πληροφωρίαν των περι του έπισυμβάν. τος θανάτου αυτού, συνελθόντες έστω και άργα (κάλλιο άργα παρά ποτέ) ψηφίζουν:

1) Ο Ίψεν είνε μεγάλος συγγραφέας. 2) Να παίζεται αυτός και μόνον εις την Έλλάδα έπι ένα άκόμη αιώνα. 3) Να δην το μάτι όποιανού δεν του άρέσει. 4) Να κρεμασθή μεσιόσις ή σημαία εις τα σπίατα των κριτικών όταν κατεβαίνει ένα έργον του. 5) Να σπαριστολογίζονται τα σπίατα των κριτικών όταν ανεβαίνει νέον έργον του. 6) Να παρακολουθούν οι κριτικοί ό. λες τις παραστάσεις έν μεγάλη σολή, ή. τοι φράκο και πουκάμισο πλυμένο. 7) Να σφάζονται όλοι οι Έλληνες συγγραφεις όσοι δεν καταφέρουν να γράφουν σαν τον Ίψεν. 8) Να καταδικασθή ό κ. Λιδωρί. κης εις τόν διά παρακολούθησιν των πα. ραστάσεων του Ίψεν θανάτου. 9) Να λι. ποθυμήσουν οι συντάξαντες το παρόν έ. πι ήμεις άπαν έραν.

Ευθως μετά την σύνταξιν του ψηφίσμα. τος έόπευσαν να λιποθυμήσουν πάλι οι συνδαιτημένες. Έτσι ή κ. Σουσου έπεσε στην άγκαλιά του κ. Σαλιγκάρη. Η κυρία Τσιλιμπριδ έπεσε λιπόθυμη στην άγκαλιά του κ. Κουτρουμπούρα. Ο κ. Τενκεές έπε. σε λιπόθυμος στην άγκαλιά της κυρίας Σαλιγκάρη. Και ή μαντάμ Σουσου, κλωτο. θολούσα εναγώνως από την συγκίνησιν, έ. πνεσε στην άγκαλιά του κ. Τσιριμόνη.

Έτσι παρέμειναν λιπόθυμοι ό ένας στην άγκαλιά του άλλου, όταν έμπηκε ο Πανα. γιωτάκης και είδε κατάπληκτος το θέαθ. μα.

— Μπρέέέέέ!

— Τι φωνάζεις, θάάξ;

— Μπρέ τί το κάνετε έδώ μέσα; Τι το κάνετε το σπίτι μου, μωρέ; Δεν ντρεπό. ουστε;

Τού έξήγησε ή Σουσου με όργνην:

— Βλάξ. Είνε περί τού Ίψεν.

— Τόν κακό και τον ψυχρό σας τόν και. ρό! Έξω να χαθίτε, να χαθίτε άδιάν. τροποι!

Και οι μέν συνδαιτημένες έφυγαν πανι. κόβηλτοι. Η δε Σουσου έλάφει πικρώς, δι. ότι για μιά φορά ακόμα ο συζύγος της άπεδεικνύετο άμαθής, άμόρφωτος, ακοινώ. νητος και άμύνητος εις τόν Ίψενισμόν.

Α. ΨΑΘΑΣ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΟΝΟΥ

Για να άποκατασταθ ή Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ

Είνε καιρός πιά ν' άποκατασταθ ή τιμή του άδικημένου. όνου.

Ο καυμένος ό γάιδaros δεν είνε δι. όλοιο όπως τόν. φανταζόμαστε.

Ο Μπουφών στην «Ιστορία των ζώων» υπερασπίζεται με μεγάλη ευγλωττία το φτωχό αυτό ζώο.

Ο όνος, γράφει, είνε έκ φύσεως τα. ιεινός, ύπομονητικός και ήσυχος, ένψ το άλογο είνε υπερήφανο, όρμητικό κι' έγώιστικό. Ο όνος ύπομένει στωικά και ίσως με κάποιο θάρρος τα χτυπή. ματα και τις άλλες τιμωρίες. Είνε λι. γός σχετικά με την ποσότητα και την τοιότητα της τροφής του. Άρκεται με τα σκληρότερα και τα πιά άπδη χόρτα, με ό, τι του άφήνουν το άλογο και τα άλλα ζώα.

Δεν κύνεται, όπως το άλογο, μέσα στη λάσπη και το νερό. Φοβάται, μάλι. στα να βρέξη τα πόδια του και κάνει όλόκληρο γύρω για να άποφύγη τη λά. σπη.

6° 'Αλλοίμονο όμως...
'Ο Ζάν παρὰ τίς ὑποσχέ-
σεις του, δὲν ἐξαφάνηκε
στὸν πύργο.

Μάταια τὸν περιέμενε ἡ Μαρκε-
λίνα ἐπὶ ἡμέρες.
Μάταια κύταζε τὸ δρόμο νὰ
τὸν δῇ νὰ φτάνῃ πάνω στ' ἀνο-
γὸ του.

Ὅστε φάνηκε, οὔτε τίς ἔγρα-
ψε. Ἡ Μαρκελίνα ἀναγκάστηκε
πλέον νὰ τοῦ γράφῃ.
Τοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα γεμά-
το πόνο, γεμάτο ἀπελπίδια.
Τὸν ἐξορκίζει νὰ θυμῆθῃ τίς ὑ-
ποσχέσεις του, νὰ θυμῆθῃ τὴν ἀ-
γάπη του καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ κον-
τὰ της.

Τοῦ ἔγραψε:
«...Ὅλα τὰ λησμόνησε; Καὶ
τοὺς ὄρκους σου καὶ τίς ὑποσχέ-
σεις σου; Εἶνε λοιπότες μου;
Εἶν' ἀλήθεια πᾶς δὲν μ' ἀγάπη-
σας ποτέ; Ὅχι; Ζάν, δὲν θέλω νὰ
σὲ πιστέψω. Σὲ ξορκίζω, γύρισε
τὸ γρηγορότερο κοντὰ μου. Κάθε
ἡμέρα πού περνᾷ χωρὶς νὰ σὲ
βλέπω νὰ ἐρχέσαι, μὲ συντρίβει.
Καταλαβαίνω καλὰ πὼς θὰ πεθά-
νω... Θὰ πεθάνω καὶ σὺ θὰ εἶσαι
ὁ δῆμιός μου, μόνον σὺ...»
Ἐστειλε τὸ γράμμα καὶ περι-
μενε μ' ἀγωνία.

Μάταια ἀνέμενε.
'Ο Νταγκέρ δὲν φάνηκε.
Τότε πλέον ἡ Μαρκελίνα ἀπέλ-
πισηκε δριςτικά.

Κι ἡ τελευταία ἐλπίδα τοῦ
τρεμολοῦσε στὴν καρδιά της ἔ-
σθινε.

— «Α, τὸν ἀθλιο!... Α, τὸν
ἀθλιο!... ἀναστενάει.
Κι ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπελπι-
σμένη, μόνι, ἔρημη, χωρὶς νὰ
τολμᾷ ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της
στὸν πατέρα της καὶ νὰ τοῦ πῇ
τὸν πόνό της, μυστικῶς.
'Ο μεγάλος πόνος της τὴν εἶ-
χε ἀνατρίψει.

Χλωμάδα θανάτου ἦταν ἀνύψω-
μένη στὸ πρόσωπό της.
Γονάτιζε διαρκῶς μπρὸς ἡτὸ
εἰκονοστάσι καὶ προσευχόταν.

Τὸ τρομερὸ της μυστικὸ τὴν ἐ-
βάρυνε.
Θὰ γινόταν μητέρα ὅσπερα ἀπὸ
λίγους μῆνες!...

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἀναστάτω-
νε, τὴν πᾶγανε οὐλόκληρη.
Σὲ ποῖν νὰ τολμῆσῃ νὰ ἀπο-
καλύψῃ τὸ φρικτὸ της σφάλμα;
Μόνον στὸν πατέρα της θὰ μπο-
ροῦσε νὰ μιλήσῃ.

Ἀρκοῦσε ὅμως νὰ τὸ σκεφθῇ
αὐτὸ γιὰ ν' ἀνταρχήσῃ;
Δὲν τίς ἔμεινε οὐνεπὶς τίποτε
ἄλλο, κανένα ἄλλο καταφύγιο,
παρὰ μόνον ὁ θάνατος.

Ναί, αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη λύσις.
Ἐπρεπε νὰ πεθάνῃ, νὰ φύγῃ ἀπὸ
τὸν κόσμο αὐτὸ πού τὴν πίστευε
μὲ τόσες θλίψεις.

Μιά νύχτα, μετὰ τὸ δείπνο,
κλεισμένη στὴν κρεββατοκάμαρά
της καὶ περιμένε νὰ κοιμηθῇ ὁ πα-
τέρας της κι' ἡ γρήγ' ὑπὲρβία
τοῦς.

Κι' ὅταν ὁ πύργος θύσθηκε
στὴ σιωπῇ, θύγῃε σιγὰ—σιγὰ,
πῆγε στὴν κουζίνα κι' ἀνάψε ἕνα
μαγκάλι κάρβουνα.

Ἐπρεπε ὁλόσωμ...
Νόμιζε πὼς δὲν ζοῦσε, πὼς
δὲν ἦταν πραγματικότης ὅλα αὐ-
τά, πὼς βρισκόταν σ' ἕναν ἀπαι-
σιο, τρομακτικὸ ἐφιάλτη.

Πῆρε τὸ μαγκάλι κατὸν καὶ
τὸ μετέφερε στὴν κάμαρά της.
Ἐκλείσε καλὰ τὸ παράθυρο
καὶ τὴν πόρτα καὶ γονάτισε νὰ
προσευχθῇ.

—Θεέ μου, ἐλέησέ με!... Συγυ-
χώρησέ με γι' αὐτὸ πὺν κάνω...
Σὺ πὺν διαβάσεις στὰ ἀνθρώπι-
να καρδιὰς ἔξεραι καλά πὺν δὲν
μπορᾷ πιά νὰ ζήσω... Ἐλεος,
Κύριε!...

Ποτάμι τρέχονε καὶ δάκρυα ἄ-
πὸ τὰ μάτια της.
'Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνα-
τά, ἐσπλόθηκε στὸ κρεβάτι της
κι' ἐβόλσε τὰ μάτια της περιμέ-
νοντας τὸ θάνατο.

Σιγὰ—σιγὰ τὸ δωμάτιο γέμι-
ζε ἀπ' τίς ἀνοθυμιάσεις τῶν καρ-
δούνων.

Ἡ ἀποσφαίρα ἐμολύνετο. Ἡ
Μαρκελίνα δυσκολευόταν ν' ἀνα-
πνεύσῃ, ἐννοῦσε ἕνα ἄσφατο χέ-
ρι ν' αὐτὴ σφιγγῇ τὸ λαιμό.

Ἦταν ὁ θάνατος πὺν πλησία-
ζε. Ἡ ἀτυχὴ νῆα πνιγόταν.
Δὲν ἀνέπνευε πλέον, ἐρόγγαζε.
Ἐξάφνα πετάχθηκε ἐπάνω κι'
ἔτρεξε γρήγορα— γρήγορα στὸ
παράθυρο.

Τὸ ἀνοίξε κι' ἀνέπνευσε μὲ δι-
ψα τὸ καθαρὸ ἀεράκι τῆς νύχτας.
Οἱ κρόταφοὶ της χτυποῦσαν
δυνατά.

Μιά πνιγμένη κραυγὴ θύγῃε ἀ-
πὸ τὸ στόμα της.
—Θεέ μου... Θεέ μου, δὲν ἔ-
χω τὸ κουράγιο... δὲν ἔχω τὴ δύ-
ναμι πὺν χρειάζεται!...

Ἀναστενάει ὁρατὰ καὶ πρὺν-
θεοσε:
—Κι' ὅμως, ἔπρεπε νὰ πεθάνω.
Γιατί νὰ εἶμαι τόσο δειλὴ;
Σιγὰ—σιγὰ συνήρθε.

Πῆρε τὸ μαγκάλι καὶ τὸ με-
τέφερε καὶ πάλι στὴ κουζίνα.
Γύρισε κατὸν στὴν κρεββατο-
κάμαρά της, ρίχτηκε στὸ κρεβ-
βάτι της κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

Δυνατοὶ λυγμοὶ τὴν συντάρα-
ζαν.
Κραυγὲς ἀγωνίας καὶ ἀπογνώ-
σεως ἔφευγαν ἀπὸ τὰ σφιγμένα
πῶτα.

Ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασε ἔ-
τσι θρηνητικὰ παρακαλῶσα.
—Γιατί νὰ μὴν ἔχῃς τὸ θάρρος
νὰ πεθάνῃς; ψιθύριζε ἀνάμεσα στ'
ἀναφυλλῆτά της. Πι θὰ γίνω τὸ
πᾶς; Ἡ ζωὴ μου θὰ εἶνε μαρτυ-
ρικὴ μέσα στὴν ντροπὴ καὶ τὸν
ἐξευτελισμό!...

Πέρασαν μερικὲς ἀκόμα ἡμέ-
ρες.
'Ἡ Μαρκελίνα εἶχε ἀδυνατίσει,
εἶχε γίνῃ τὸ φάντασμα τοῦ ἑαυ-
τοῦ της.

Ὁ πατέρας της παρακολουθοῦ-
σε τὴν ἀγωνία της μὲ σπαραγμὸ
ψυχῆς.

Φωχὴ Μαρκελίνα!
Ἐπὶ τέλους, ἕνα βράδυ ἡ Μαρ-
κελίνα σκέφθηκε πὺν ψυχραίμα.
Τὴ κέρδιζε ἀφήνοντας τὸν καὶ
ρὸ νὰ περνᾷ;

Ἐπρεπε νὰ μιλήσῃ τοῦ πατέ-
ρα της, νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ τρο-
μερὸ μυστικὸ της.

Μόνον πὺν τὸ σκεφτόταν αὐτὸ
ἔτρεψε κι' ἀνταρχήσει.
Μὰ δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις, δὲν
ὑπῆρχε ἄλλη σωτηρία.

Μετὰ τὸ δείπνο ὁ κόμης Μον-
τεσκουρ εἶχε περάσει στὸ γρα-
φεῖο του.

Ἡ Μαρκελίνα τὸν εἶχε καλῶν-
χίσει καὶ εἶχε πᾶει στὸ δωμάτιό
της.

Δὲν ἔμεινε ὅμως ἐκεῖ, παρὰ λι-
γες στιγμὲς, γιὰ νὰ πάρῃ κου-
ράγιο.

Με σφιγμένη καρδιά κατὸν
τράβηξε γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ πα-
τέρας της.

Μπήκε μέσα σιγὰ—σιγὰ, πῆγε
κοντὰ τοῦ, γονάτισε ἀπὸ πόδια
τοῦ κι' ἀκούμπησε τὸ κε-
φάλι της στὰ γόνατά του.

Ὁ Μοντεσκουρ ἀπόρησε θλέ-
ποντας τὴν.
—Σὺ εἶσαι, Μαρκελίνα; Δὲν
κοιμήθηκες ἀκόμα κόρη μου;

—Ὅχι, πατέρα...
Ὁ Μοντεσκουρ μάντεψε τὸν
πόνο της, ὅχι ὅμως καὶ τὸ μυσ-
τικὸ της.

—Πρέπει νὰ ἀναπαύῃς ὡτα-
χό μου παιδί, τίς εἶπε τρυφερά.
Εἶχαν τὸ νόημα τὸς τὰ λόγια
πού τὸν εἶχε πῇ ὁ Νταγκέρ ὅταν
συναντήθηκαν στὸ περίπτερο.

Ἦταν τρομερό... Τρομερό!
Ἐφίει τις γροθιές του, ἔτοι-
μος νὰ συντρίψῃ τὸ κεφάλι της
κόρης του.

—Πρέπει νὰ σὲ σκοτώσω, νὰ σὲ
σκοτώσω ἀλύπητα! τῆς φώναζε...

ποφέρνης γιὰ ἕναν ἄθλιο!
Προσπάθησα, μὰ δὲν μπορῶ...
δὲν μπορῶ, ἀλλοίμονο!
Μὴν τὸ λές αὐτὸ, κόρη μου.

Τὸν ἀκούσε ἡ ἴδια ὅταν ἦρε ἐ-
δῶ. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν σοῦ
ταϊριάζει. Εἶνε ἕνας ἀχρεῖος!...

Ἐνας λυγμὸς ἐπνίξε τὴν Μαρ-
κελίνα.
'Ο πατέρας της ἀρχισε νὰ χα-
ρίζετὰ τὰ πλοῦσια μετὰξένια μα-
λιά της καὶ νὰ τῆς μιλάῃ συγ-
χνόνας μ' ἀγάπη, μὲ καλωσύνη,
μὲ τρυφερότητα:

—Κουράγιο, Μαρκελίνα. Δὲν
εἶσαι μικρὴ πιά. Πρέπει νὰ σκε-
φθῇς πὺν ψυχραίμα. Εἶσαι νέα,
εἶσαι ὡραία, ἔχεις περιουσία. Θὰ
ἔλθῃ μιά μέρα ἡ εὐτυχία νὰ σοῦ
χτυπήσῃ τὴν πόρτα.

—Ποτέ... ποτέ πειὰ! θάρρανα-
στεῖναι ἡ Μαρκελίνα.
'Ο κόμης ἀπόρησε.
Τὰ λόγια της, πὺν δὲν τὰ πε-
ρίμενε καθόλου, τοῦ ἔκαναν θλι-
βερὴ ἐντύπωση.

Ἐσκίψε κοντὰ της καὶ τὴν ρώ-
τησε:—Τὸν ἀναπᾶς λοιπὸν ἀκόμα;
Τὸν ἀναπᾶς τόσο πολὺ!...

Ἡ Μαρκελίνα δὲν ἀπάντησε.
Ἀρχισε νὰ κλαίῃ βουδᾶ, σπα-
ρακτικά.

Ὁ κόμης Μοντεσκουρ ἀνῆλθ'·
Τὴ ἐσήμειναν ὅλα αὐτά;
—Μαρκελίνα, τῆς εἶπε, πρέπει
νὰ μὴν ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου,
πρέπει νὰ μὴν τῆς τι σοῦ συμ-
βαίνει.

Περιέμενε τὴν ἀπάντησή της μ'
ἀγωνία.
Χωρὶς νὰ σπῇν τὸ κεφάλι
της νὰ τὸν κυττάξῃ ἡ Μαρκελίνα
γονατιστὴ πᾶτα μπροστὰ του,
τρώπιζε:

—Πατέρα...
—Μίλησε, κόρη μου.
—Ὁ Νταγκέρ πρέπει νὰ γίνῃ
σύζυγός μου.

Ὁ κόμης Μοντεσκουρ τινάχτη-
κε σάν νὰ δέχτηκε ἕνα δυνατό
χτύπημα κατὰσφῆς.

Τὰ μάτια του ἀνοίξαν διὰπλα-
τα. Κόπηκε ἡ πνοή του.
Μὲ ὑποκωφὴ φωνὴ ρώτησε:
—Τὴ εἶπες, Μαρκελίνα; Ὁ
Νταγκέρ πρέπει νὰ γίνῃ σύζυγός
σου;

—Ναί, πατέρα, ψιθύρισε ἡ νέα
μὲ φωνὴ πὺν μόλις ἀκούστηκε.
—Δυστυχισμένη!... Τὴ ἐννοεῖς
μὲ τὰ λόγια σου αὐτά; Ἐξηγῇ-
σου γρήγορα. Πῆς μου ὅλη τὴν
ἀλήθεια.

Ἡ Μαρκελίνα δὲν ἀπάντησε.
Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι πνιγόταν
στὸ κλάμα.

Ὁ Μοντεσκουρ ἦταν πιά ἀσυν-
κράτητος.
Τὸ αἷμα εἶχε ἀνέβει στὸ κεφά-
λι του, νόμιζε πὺν θὰ τρελλαίνον-
ταν.

—Μίλησε γρήγορα, φώναξε ἄ-
πότομα στὴν κόρη του. Σὲ δια-
τάσσω! Πῆς μου ὅλη τὴν ἀλήθεια.
Ἰσχυρὲς ἐρωμένη τοῦ Νταγκέρ;
Ἡ Μαρκελίνα σιωποῦσε.

Κι' ἡ σιωπὴ της αὐτὴ ἀκριβῶς
ἐδείχνε τὴν ἐνοχλή της.
'Ο κόμης ἀσθένηκε σκοτοδι-
νη.

—Ὅσοι ἦσαν ἀλήθεια!...
Οἱ φόβοι του δὲν ἦσαν ἀδίκους.
Εἶχαν τὸ νόημα τὸς τὰ λόγια
πού τὸν εἶχε πῇ ὁ Νταγκέρ ὅταν
συναντήθηκαν στὸ περίπτερο.

Ἦταν τρομερό... Τρομερό!
Ἐφίει τις γροθιές του, ἔτοι-
μος νὰ συντρίψῃ τὸ κεφάλι της
κόρης του.

—Πρέπει νὰ σὲ σκοτώσω, νὰ σὲ
σκοτώσω ἀλύπητα! τῆς φώναζε...

Μὲ ἀτίμασες, κηλίδωσες τ' ἐνομά-
μου!

Τρεμάμενη ἀκούστηκε ἡ φωνὴ
της Μαρκελίνας:
—Ναί, πατέρα, σκότωσέ με...
σκότωσέ με, σὲ ἱκετεύω...

Ἀλλοίμονο!... Δὲν εἶχε τὴ δύ-
ναμι νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πράγμα,
νὰ σκοτώσῃ τὸ μόνον τὸν παιδί...
Ἐσκίψε τὸ κεφάλι του ἀνάμε-
σα στὰ χέρια του κι' ἀρχισε νὰ
μιλάῃ μόνος του, σάν τρελλός:

—Τὴ ἔκανες... Τὴ ἔκανες! Γιατί
νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ; Πῶς μπορεῖς
καὶ κρατᾷς μιά τέτοια ντροπὴ;
Θάπρεπε νὰ ἔχῃς τεθάνει!...

—Δὲν εἶχα τὴ δύναμι, πατέρα.
Δοκίμασα νὰ σκοτωθῶ, μὰ τὴν
τελευταία στιγμὴ μὲ ἔλειψε ἡ
δύναμι.

—Δυστυχισμένη!... Καὶ τώρα,
τί πρέπει νὰ γίνῃ τώρα;
'Ἡ Μαρκελίνα δὲν τοῦ ἀπάν-
τησε. Ἐκλαίγε μόνον, μὴ ἔχοντας
τὴν τόλμη νὰ τὸν ἀντικρίσῃ.

Ὅσο σκεφτόταν τὴ συμφορὰ
πού τὸν χτύπησε ὁ κόμης, τόσο
περισσότερο κόλλαζε μέσα του ἡ
ὀργή.

—Α, τὸν ἀθλιο Νταγκέρ!...
Ἐπρεπε νὰ τὸν σκοτώσῃς. Μό-
νον εἶσαι θὰ ἱκανοποιόταν ἡ τιμὴ
του.

Ἐξάφνα ἡ ὀργὴ του ἐφτάσε
στὸ ἀπρόκλητο.
Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἄγρια
ἐκφρασί, ἄν' αὐτὴ πὺν φλογιστι-
κῶν.

—Φύγε!... φώναξε στὴν κόρη
του. Φύγε νὰ μὴ σὲ βλέπῃς... Φύ-
γε... φύγε!

Συντρίμμεν ἡ Μαρκελίνα, μὲ
τὸ κεφάλι κάτω, σηκώθηκε, βγή-
κε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ πα-
τέρας της καὶ κλειστήκε στὴν κά-
μαρά της.

Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μά-
τι. Ἀκούγε τὸν πατέρα της νὰ
θηματίζει πᾶτα— κάτω στὸ γρα-
φεῖο του καὶ μάντεψε τὸ φρικτὸ
τοῦ μαρτύριου.

Πραγματικῶς, ὁ κόμης ἀγρύπνη-
σε ὅλο τὸ πρωί.
Σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ σκο-
τώσῃ τὸν Νταγκέρ ὅπως σκοτώ-
νουν ἕνα λυσοσμένο σκύλο, ὅ-
πως σκοτώνουν ἕνα ληστή, ἕνα
κακοποιό.

Προηγούμενος ὅμως θὰ πῆγαι-
νε νὰ τὸν συναντήσῃ.
Τὴ περιέμενε ἀπ' τὴ συνάντησι
αὐτή:

Δὲν τὸ ἤξερε κι' ὁ ἴδιος.
Πάντως, ἔπειτα ἀπ' τὴν τρομε-
ρὴ ἀποκάλυψι τῆς κόρης του, μιά
λύσις ὑπῆρχε: ὁ γάμος.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἀναστά-
τωνε, τὸν ἀβίαζε.
Ὡστόσο, μόλις ἐξημέρωσε, διά-
ταξε νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν τὸ ἀλογό
του.

Δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος, ὁ
υπομονοῦσε νὰ συναντήσῃ τὸν ἄ-
θλιο διαφθορὰ της Μαρκελίνας.

Ἐκίνησε ἀπὸ τὸν πύργο καλ-
πάζοντας σάν δαιμονιομένος.
Στὸ δρόμο συνάντησε τὸν Κρα-
σκανάτα.

—Καλημέρα, κύριε κόμη, φώ-
ναξε ὁ Ζανὸς βγάζοντας τὸ κα-
πέλλο του. Πολὺ πρωὶ θύγηκατε
σήμερα.

Ὁ Μοντεσκουρ σταμάτησε γιὰ
μιά στιγμὴ, τ' ἀλόγῳ του, τὸν
κυττάζε ἀφηρημένως καὶ συνέχισε
τὸ δρόμο του.

Ὁ Κρασκανάτας ἀπόρησε.
Πρῶτὴ φορὰ ἔβλεπε τὸν κόμητα
σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

—Παράξενο πράγμα! μουρμου-
ρισε ὁ γέρο— ὁργανιστικῶς. Ὁ
κύριος κόμης φαίνεται πολὺ στε-
νοχωρημένος. Τὸν χαίρεται καὶ
δὲ μοῦσος ἀπάντησι!... Τὴ νὰ τοῦ
συμβαίη πράγας; Θὰ μάθω καὶ θὰ
προσπαθῶ μὲ κάθε τρόπο νὰ
τοῦ φανῶ χρήσιμος.

Μόλις εἶχε προβάλῃ ὁ ἥλιος,
ὅταν ὁ πατέρας της Μαρκελίνας
ἔφτασε στὴν ἀντρεσάνι τοῦ Ζάν
Νταγκέρ.

Μπήκε στὴν αὐλή, πῆδησε κά-
τω ἀπ' τ' ἀλόγῳ του κι' ἐπρίεξ-
ε τὰ χαλινάρια σ' ἕναν ὑπὲρπῆ-
πὺτρεξ κοντὰ του.

—Ποῖν ἔπιπτες, κύριε; ρώτησε
ὁ ὑπὲρπῆς.
—Ὁ κ. Νταγκέρ ἐρίσκειται ἐ-
δῶ.

—Μάλιστα, κύριε.
Εἶνε ἐπιβόουσα ἀνάγκη νὰ
τὸν ἱδῷ. Εἰδοποιήσατε τὸν ὅτι τὸν
ζητεῖ ὁ κόμης Μοντεσκουρ.

Ὁ ὑπὲρπῆς ὡδήγησε τὸν κό-
μητα σ' ἕνα δωμάτιο, ἔφυγε καὶ
ξαναγύρισε ἀμέσως.

Ὁ κ. Νταγκέρ σὰς παρακα-
λεῖ νὰ τὸν περιμένῃς λίγα λε-
πτά. Μόλις ἐξήγησε. Θὰ ἐτοιμα-
σθῇ καὶ θὰ κατέβῃ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ ΑΜΟΙΡΗ ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΜΑΤΘΙΔΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΡΙΖΙΚΟ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ ΤΟΥ ΜΥΣΤΡΑ

ΜΙΑ τελευταία ἀπόπειρα
τῆς γενιάς τῶν Βιλλαρ-
δούνων, διπλῇ αὐτὴ
μάλιστα, ν' ἀνακτήσουν
τὸ λόφο τοῦ Μυστρά καὶ νὰ
ξαναστησουν στὸ παλάτι τοῦ
δράκου τὸ θρόνο τους στὸ Μυ-
ριά, εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα κυρι-
λεκτικὰ συντριπτικόν.

Εἶνε, ἡ μοίρα, φαίνεται, τρα-
γικὴ αὐτοῦ τοῦ ὕψματος πὺν
παραστέκει ὡς σήμερα μὲ τὰ
μιοσυγκρητισμένα κτήρια τῆς
νεκρῆς πολιτείας τοῦ πλά-
στον Ταυτέου. Καὶ ἡ Παλαιολο-
γίνα κατόπιν, ἡ συνετὴ Θεοδῶ-
ρα Τόκκου, ἡ σύζυγος τοῦ τε-
λευταίου Αὐτοκράτορος τῆς
Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταν-
τίνου, κ' ἐκείνη ἐδούσε πρῶτα,
δίχως νὰ μπορέσει νὰ χα-
ρεῖ τὸ θρόνο της στὸ Μυστρά.

Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα πρῶν, τὸ ἴδιο
ἔφαγε τὰ νεῖδα τῆς χωρὶς νὰ
τὸ κατορθώσῃ κι' αὐτὴ.

Θυγατέρα, λοιπὸν, καὶ διάδο-
χος τῆς Ἰσαβέλλας τῆς Βιλ-
λαρδούνιν, αὐτὴς πῶμεινε κί-
ρα δύο φορές καὶ ἐξεπαισθῇ
μὲ τὸν τρίτο γάμο της, ἦταν
ἡ Ματθίλδη, ἡ πριγκίπισσα,

πού μεγάλωσε στὴ δύσι μὲ τ'
ὄνειρο νὰ μπεῖ αὐτὴ Ἀρχόντισ-
σα στὸ παλάτι τοῦ Μυστρά. Ἡ
Ἰσαβέλλα τὴν εἶχε καμεῖ πῇ
τὸν ὀλυνέτιον τὸν Ἀννονικό,
τὸν εὐνοῦμένο τῶν Ἀνδρῶν-
των τῆς Νεαπόλεως καὶ κυριάρ-
χων τῆς Ἀχαΐας καὶ γι' αὐτὸ
ἀπὸ συμπάθειας οἱ Ἀνδρῶνες
τῆς ἐπέτρεψαν νὰ γυρίσῃ μὲ
τὸ στέμμα της στὴν Πελοπόν-
νησο. Ἡ νεαρὰ Ματθίλδη εἶχε
πᾶρει γι' ἄνδρα φράγκο ἀπὸ
βασιλικὴ γενιά, τὸν Λουδοβίκο
τὸν Βουρβουάνδ.

—Ὁ, ὑπερούλα μου, ἡ ἄ-
γία σου ψυχὴ ἄν ἀναγλή-
σει, ἐγὼ θὰ πᾶρῃ τὴν ἐκδικί-
σι γιὰ τὰ δικά σου μαρτύρια!

προσευχόταν ἡ Ματθίλδη σ' ὁ-
νομα τῆς χιλιοπικραμένης Ἰ-
σαβέλλας, τῆς μᾶνας της.

Καμμιὰ δὲν φαινόταν στὸ
στερέωμα ἀντίδρασις. Ἡ Μα-
τθίλδη Βιλλαρδούνιν καὶ ὁ σύζυ-
γός της Λουδοβίκος ὁ Βουρ-
βουάνδος κατέβηκαν στὴν Ἐλ-
λάδα καὶ τράβηξαν μιά καὶ δύο
στὸ Μυστρά ὡς ἡγεμόνες τῆς
Ἀχαΐας, ἀναγκασμένοι κι' ἀπὸ
τὴν Ἀνδρῶνα καὶ Αὐλῆ, νὰ πο-
λεμήσουν γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῶν
πατρογονικῶν τους δικαιωμά-
των στὸ Μυστρά.

Τότε ὅμως, ἀμέσως σάν ἐφθα-
σαν, τοὺς

1^ο Τὸ ποταμόλοιο αὐτὸ—
Νάμα ἔμπαινε ἀργὰ μὲ-
σα στὸ λιμάνι τῆς Καν-
τάνος. Εἶχε φτάσει πιά
στὸ τέλος τοῦ ταξιδίου του.
—Ανάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπι-
βατῶν του, ἕνας Κινέζος μ' ἑλ-
κυστικὴν Εὐρωπαϊκὴν, πρόσκαρος καὶ
ζωηρόν, περιφερόταν στὸ κατὰ-
στρώμα.
—Ήταν ὁ γιαννὸς Κιέν—Λούγκ,
ποῦ γύριζε ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ διότι
εἶχε τελειοποιήσει τὴς σπουδῆς του.
Σὲ κάποια στιγμή ὁ νεαρὸς δό-
κτωρ πλησίασε τὸν πλοίαρχο ποὺ
στοκάναν στὴ γέφυρά του καὶ τὸν
ρώτησε εὐγενῶς:
—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε πλοῦ-
ταρχε;

—Στις διαταγές σας, ἀγαπητὲ
δόκτωρ.

—Στὸ αὐτὸ—Νάμα ὑπάρχει μιὰ
ἐπιβάτη, μιὰ νεαρὴ εὐρωπαϊκὴ,
ποῦ μοῦ ἔχει κάνει ἐντελὴς ἐξ-
χωριστὴν ἐντύπωση.
—Μιὰ ὑψηλὴ, ἐλαφρὴ, κομψὴ καὶ
χαριτωμένη; ἔ, τὸν δέχομαι χαίρο-
μεν, ἀλλ' ὅμως ὁ πλοίαρχος... Μιὰ εὐ-
ρωπαϊκὴ ποῦ κάθεται συχνὰ ἐν-
ταλὰ στὴν κομποστὴ καὶ ρεμ-
δάει μὲ τὸ ἐλέμιο χαμένο στὸν
ὁρίζοντα;

—Ακριβῶς! ἀπάντησε ὁ Κιέν-
Λούγκ.

—Θὰ ικανοποιήσω τὴν περιέρ-
γειά σας. Εἶνε μιὰ Δανίδα ποῦ
ἐρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ
δοῇ στὴν Καντάν θύσι παιδείας.
—Ὁ γάμος; Μήπως θὰ θέ-
λατε νὰ τὴν γνωρίσετε δόκτωρ;

—Θὰ τὸ ἐπιθυμούσα πολύ.

—Τὸ πρῶτον δὲν εἶνε καθόλου
δυσκόλο. Ἡ νεαρὴ Δανὶς εἶνε πρό-
θυμὴ καὶ καλὴ γνώριμη... Μπο-
ρεῖτε νὰ τὴν πλησιάσετε ἐλευθέρως,
δόκτωρ, καὶ νὰ τὴν μιλήσετε. Δὲν
εἶνε ἀνέμοι στὴν Κινέζικὴ γῆ.
—Καὶ ὁ εὐγενεὶς—κυβερνήτης ποῦ
αὐτὸ—Νάμα, ἀφ' οὗ κατέβηκε τὸν
συνομιλητὴ του, μίλησε στὴ κομψή
να του.

—Ὁ Κιέν-Λούγκ, δὲν ἔβρισκε μόν-
ος, ἔβρισκε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ
γύρω του καὶ διεκρίνε τὴ νεαρὴ
Δανίδα.

—Ἡ εὐκαιρία σκέφτηκε, νὰ
τὴν πλησιάσω καὶ νὰ τὴς μιλή-
σω...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν,
προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου
ἔβρισκον τὴν ὁραία ἐπιβάτην,
στῆθε κατὰ τῆς καὶ εἰσε-
γλυκὰ:

—Πραγματικὰ θαυμάσιος θέα-
μα!...

Ἡ νεαρὴ Δανίδα γύρισε ἀπὸ-
τομα πρὸς τὸ μέρος ποὺ ὦν νὰ
εἶχε συγκινηθῇ ἀπὸ τὰ λίγα ἐκεῖ.
Νὰ λόγια ποὺ διατυπώθηκαν σὲ
γλώσσα εὐρωπαϊκή.

Μόλις ἀνέκραξε διὰ τὴν πρό-
σκαρ, ἀλλὰ καὶ κάπως κομψὴ
μορφὴ τοῦ Κινέζου γιαννιῶ, μὲ τὰ
τεράστια ματογυῖα, δὲν μπό-
ρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἑλαφρὸ
χαμόγελο. Τὸ χαμόγελό τῆς ὁ-
μως ἀντὶ νὰ περὶοδῇ τὸν Κινέζο
δόκτωρα ἀπειναντίας τὸν δαυμονί-
αυτὸν ἔκανε ἀκόμα πλεονέκτημα τὴ
καλλονὴ τῆς.

—Μιλάτε τὰ ἀγγλικά, κύριε;
τὸν ρώτησε ὁ ἀφελὴς ἡ Δανίδα.

—Ὁ Κιέν—Λούγκ ἀποκρίθηκε
καὶ τὴς ἀπάντησε:

—Σπούδασα στὴν Εὐρώπῃ, κυ-
ρία μου... Καὶ εἶμαι εὐτυχὴς γιὰ
τὴν συναντῆσά μου ἐνθάδε στὴ πα-
τρίδα μου...

—Κι' ἐγὼ ἀκόμα περισσότερο,
κύριε, γιὰ εἶμαι ἐντελὴς ξένη
στὴν ὁραία σας πατρίδα...

—Κάνετε ταξίδι ἀναψυχῆς; τὴ
ρώτησε ὁ Κιέν—Λούγκ μὲ θέλον-
τας νὰ φανερώσῃ τὴς πληροφορίες
τοῦ πλοίαρχου.

—Ὀχι, ὄχι... δουτυάω... Ἐρ-
χομαι στὴ Κίνα γιὰ νὰ ἐργα-
σθῶ. Διὰ τὴν ὁρὰν ὁ Κίναρος τῆς
Νέας Ὑόρκης δὲν ἐζητείται νεα-
ρὰ Δανὶς παιδαγωγὸς διὰ κινεζι-
κὴν οἰκονομίαν καὶ δὲν ἐδίδοται
σὰ πιά καθόλου...

—Ὁ Κινέζος δόκτωρ συνοφρυώ-
θηκε στὸ ἀκουσμά τῶν λόγων αὐ-
τῶν. Ἡ νεαρὴ Δανίδα τὸ ἀνέλη-
θη αὐτὸ καὶ πλησιάζοντας τὸν ἄ-
κόμα περισσότερο, πράγμα ποὺ ἔ-
κανε τὸ συνομιλητὴ τῆς νὰ ριγῇ
στὴν τὸν ρώτησε:

—Κατ' ἀφελὴν, κύριε, καὶ
δὲν θέλετε νὰ μοῦ τὰ πῆτε. Θὰ
ἦταν ἀδύνατον ὅς τις παρὰ κα-
λὸς νὰ μοῦ φανερώσετε τὴν σκέ-
ψιν σας;

—Καθόλου, κυρία μου, ἀποκρί-
θηκε μὲ προθυμίαν ὁ Κιέν-Λούγκ.

Μαλωμένος
Παυρὸς

—Ακούστε λοιπόν. Μὴ δίνετε μεγά-
λὴ πίστιν στὶς μικρὲς ἀγγελίες τῶν
ἐφημερίδων.

—Γιατὶ; ἔκανε ἑλαφρὰ ἔσφαινα-
σμένη ἡ χαριτωμένη Εὐρωπαϊκὴ. Τί
μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ; Σὰς παρα-
καλῶ, μιλήστε... Ἐξηγήθητε.

—Ακούστε, κυρία μου, ἀπάντη-
σε ἀποφασιστικὰ ὁ Κιέν—Λούγκ,
στὴ γῆρα μας δυστυχῶς ὑπάρχουν
κινδύνους ἀγνωστοὶ καὶ ἀνυπαρκτοὶ
στὴν Εὐρώπῃ.

—Κινδύνους; φώναξε οἱ Δανίδες.
Ποιοὶ κινδύνους;

—Ἐν πρώτοις, κυρία μου, στὸ
ἀπέναντον αὐτὸν ὁρίζοντα εἶνε
να σωρὸ συμμορίες κακοποιῶν καὶ
προσωνύων ποὺ οἱ ἀνὰ ἀδυνα-
τούν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν καὶ νὰ
τὴς καταδιώκουν γιὰ τὴν παρουσί-
άν τους ἐνθάδε ἐντελὴς ἀσχε-
τες πρὸς τοὺς κακοήθεις σκοπούς
τῶν. Θύματα τῶν συμμοριῶν αὐ-
τῶν ἔχουν πέσει ἀπειροὶ ξένοι.

Ποῖος λοιπόν, μὰς δεσφώνει διὰ
καὶ ἡ μικρὴ ἑλπίδα τοῦ «Κίνο-
υ» ποὺ σὰς ἔκανε νὰθετε ἐδῶ
δὲν εἶνε μιὰ παλινδία κάποιας ἀπὸ
τὴς συμμορίας αὐτῆς;

Ἡ νεαρὴ Δανίδα ἀναστήναζε τὴ
λαβρὰ καὶ ἀπάντησε:

—Ἐξὸς πολὺ καλὰ κι' ἔχω πε-
ράσει ὡς τώρα κινδύνους, ὥστε
νὰ μὴ τοὺς φοβῶμαι πιά...

—Θαυμάζω τὴ γενναϊότητα σας,
ἀπάντησε μὲ σεβασμὸν ὁ Κινέ-
ζος δόκτωρ. Πάτερας διώκῃ, ὅν πο-
τε πᾶντα ποὺ δὲν τὸ εὐχνοῦν
καθόλου—σὰ—συμβῇ νὰ χρεια-
στέτε κάτι, νὰ εἰσθε θέσθιτε διὰ
ὁ δόκτωρ Κιέν—Λούγκ θὰ εἶνε σὲ
κάθε στιγμήν πρόθυμος ἐκτελεστῆς
τῶν διαταγῶν σας. Μὴ τὸ λησμι-
νῆσετε αὐτὸ, δεσποτίνε...

—Δεσποτίνε Μόντ-δε-Βονκουςσόν!
τὸν συμπαύωσα ἡ νεαρὴ ξένη.
Σὰς εὐχαριστῶ πολύ...

Καὶ τὸ ἔπεινε τὸ γέρι τῆς τὸ
ὅποιο ἐκείνης ἐσφίξε τρυφερὰ ἐπὶ
σὰ στὸ δικό του ποὺ ἔκρεμε ἐλα-
φρὰ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

—Κατοικῶ, προσέθεσε ὁ δόκτωρ
στὴ συνομιλία τῆς—Λάν, κοντὰ στὸ
μνημεῖο τοῦ Χονέν. Ὁ πατέρας
μου εἶνε μεγαλέμπορος πασίγνω-
στος ἐκεῖ.

φυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ κατεστημέ-
αυτοῦ. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ μνησθη-
κατοῦ τοῦ παρὰδεδωμένου τοῦ κι' ἐφυγαν κι'
αὐτοί. Ἐπὶ οἱ ἐπαίτες ἔρθηκαν
τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιβραβεύουν στὸ
κατάστημα καὶ νὰ τὸ ληλατή-
σουν ἀλλοῦ. Μὰ ὁ κύριος σκο-
πὸς τοῦ βασιλέως τῶν ἐπαίτων
δὲν ἦταν αὐτός. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος
ἤθελε πρὸ πάντων νὰ ἀντιμετωπι-
σθῇ τὴν πολυπλοκὴν νύφη καὶ δὲν
τοῦ πέτυχε γιὰτὶ ὁ δεσποτὴς Λούγκ
εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἐγκαίρως.

—Ὁ βασιλεὺς τῶν ἐπαίτων ὥστε
σὺ δὲν ἐγκατέλειπε τὸ σχέδιόν σου.
Συγκέντρωσε καὶ πάλι τοὺς ἐπι-
πιστοὺς σου καὶ τοὺς διάταξε νὰ
ἀνακαλύψουν μὲ κάθε θυσία καὶ
νὰ κλέψουν τὴ νεαρὴ κόρη.

—Ὁ γέρο... Λούγκ, ὁ ὁποῖος φο-
βόταν τὰ τάντα καὶ ἤξερε διὰ τὴν
ἀστυνομίαν ἦταν ἀνέκωνη νὰ κἀν
τὸ παραμικρὸ ἐναντίον τῶν ἐπαί-
των, κλείστηκε τότε στὴν κατοί-
κίαν του, ἀποφασισμένος νὰ ἀμυν-
θῇ.

Τὴ στιγμήν ἀκριβῶς ἐκείνην νύ-
πῃς ἡ ἐξέλιξη καὶ ἡ οἰκονομία
τοῦ σπιτιοῦ ἐτοξεύε νὰ δῇ ποῖος
εἶνε. Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίγει κι'
ἐμπαινε μέσα ὁ μὲ τὴν ἀνέκωνη
ἀναμειγμένος ξενιτευμένος γιαν-
νὸς δόκτωρ Κιέν—Λούγκ.

—Αὐτὸς καὶ κόρη ἔπαισαν
στὴν ἀγκαλίαν τοῦ νεοφερμένου,
καὶ ἀρχίσαν νὰ τὸν γελῶνται φι-
λήματα, εὐλογώντας συγχρόνως
τὸν παντοδύναμο Βούδδα, ποῦ
τοὺς εἶχε στειλεῖ μιὰ τόσο ἀπρόσ-
δόκητη βοήθεια.

—Ἐν τῷ μεταξύ τὸ φορεῖο ποῦ
μετέφερε τὴν Μόντ-τενόνεον ἀπὸ
μέσα ἀπὸ ἕνα γὰρ σπινθηρὸν δό-
κτωρα καὶ βραχέως δρόμου,
ἀκολουθούσαν—διευθύναν ἐντελὴς
ἀνθρώποι γι' αὐτὴν. Ἡ ὁρὰ ἐξέ-
περινοῦσε καὶ ἡ Μόντ δὲν ἔλε-
γε νὰ σταματᾷ πρὸς αὐτήν. Στὸ τέ-
λος ἡ νεαρὴ εὐδοκίμα ἀρχισε νὰ
ἀντισηκῇ καὶ νὰ ὑποτιπύεται τὸν
ἀνγνωστὸ δὴγόν.

Μήπως ἦταν κανένας κακοποιὸς
ποῦ ἤθελε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ;
Καὶ σ' αὐτὴν τῆς ἀπηγορεύσαν
ἀνταρτυτικὰ τὰ λόγια ποῦ τῆς εἶ-
χε τὴν πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ ἀγα-
θὸς Κιέν—Λούγκ.

Τέλος τὸ φορεῖο σταμάτησε κον-
τὰ στὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Τόγκ-
Λόγκ, σ' ἕνα μέρος ἐντελὸν—ἔρη-
μο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ὁ δὴγὸς
πλάσσει τὴν Μόντ καὶ τὴν παρα-
κάλεσε εὐγενικὰ νὰ κατέβῃ.

Ἡ νεαρὴ κόρη πῆγε ἀμέσως ἀ-
πὸ τὸ φορεῖο καὶ ἔβρισκε στὸν ὁ-
δὸν τῆς ἕνα ἐλέμιο γεμάτο ὁ-
ποῖες.

—Ποῦ με φέρεται; τὸν ρώτησε
ἀνέκωνη. Ποῦ εἶνε τὸ στίβι τοῦ
Χέι—Φούγκ;

—Ὁ Κινέζος ἀπάντησε τὸ χέρι του
καὶ δεικνύοντάς τῆς κατὰ τὸ πο-
τάμι, τῆς ἀπάντησε:

—Ὁ μὴν ἀνταρτυτικὴ, κυρία.
Ὁ κύριός μου κάθεται σ' αὐτὸ ἔ-
κεῖ τὸ νησάκι μὲν στὸ ποτάμι.
Διακρίνεται κάτι ποῦ ἀπορρίπτει ἄ-
νάμεσα στὰ δέντρα; Αὐτὸ εἶνε τὸ
σπίτι τοῦ ἀρχοντος Χέι—Φούγκ.

Κατοικεῖ μακριὰ ἀπ' τὴν πόλιν,
γιὰτὶ δὲν τοῦ ἀρέσκον καθόλου οἱ
κινεζικὲς συνήθειες. Κι' αὐτὸς εἶ-
νε ὁ λόγος ποῦ ζητῇ εὐρωπαϊκὰ
παιδωνόγια γιὰ τὰ παιδιὰ του.

—Καὶ πῶς θὰ πάμε στὸ νησά-
κι; ρώτησε ἡ Μόντ.

—Μὰς περιμένει στὴν ὄχθην μιὰ
βαρκαὰ ποῦ μὲς τὴν ἔστειλε ἡ ἐπι-
δὲς ὁ κύριός μου.

Πράγματι, σ' ἕνα μικρὸ ὁρμι-
οῦ δειχθὲν τὸν ποταμὸν διακρίνο-
ταν μιὰ ὁραία βαρκαὰ, στὴν ὁποία
ἐθέταναν δύο νεαρὸι κομπλάτες.

—Ἀς πηγαίνωμε! εἶπε ἀποφα-
σιστικὰ ἡ νεαρὴ Δανίς.

Καὶ συγχρόνως σκέφτηκε ἀπὸ
μέσα τῆς: «Ἄς γίνῃ δὲ θελῶ.
Πέρασα ὡς τώρα τόσες περιπέτε-
ες, ὥστε ἀσφαλῶς αὐτὴ ἐδῶ δὲν
θὰ εἶνε ἡ χειρότερη...»

Καὶ πῆγε ἀνάκαρφα μέσα
τῆς βαρκα. Ἡ Μόντ διασκέδαζε
τώρα μὲ τοὺς φέδους τῆς. Ἀλλὰ
δὲν ἀργήσε ἡ δυστυχισμένη νὰ
ῥεθῇ ὑποπρὸς αὐτὴν τρυφερὰ ἐκ-
πληξίαν.

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ νησάκι.
Μπορὸς στὴν μαρμαρινήν ἀγκυρά
τοῦ σπιτιοῦ τῆς βαρκα σταμάτησε.

Ἡ Μόντ πῆγε ἔξω, ἀνέβηκε
τὴ σκάλα, καὶ συνοδευομένη πάν-
τοτε ἀπὸ τὸν ἀγνωστὸν δὴγόν τῆς,
μῆκε μέσα στὸ σπίτι.

Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν ἐντελὴς
(ἐξοχιστὴς) καὶ οὐτε κινεζικὴ κα-
τοικία ἐδεικνύον, οὐτε κι' εὐρώ-
πακή.

Στὸ γὰρ μιὰ γυναικίαν πλησία-
σε τοὺς νεοφερμένους.

Τρομαγμένοι ὁ γέρο-Λούγκ ἔ-

Ἀγάπες
τοῦ βουνοῦ
καὶ τὸ κάμπος

Τὸ ριζικό τῆς Γιαννούλας

Ἡ θεὶα Γιαννούλα πάει πρῶ-
τῃ στὸ νεκροταφίον, κρατῶν-
τας στὸ χέρι τῆς δροσερὰ λου-
λούδια ἀπ' τὸν κήπον τῆς, τρία
ψυχρότερα καὶ λιθάρια.

Εἶνε γεροντίσσια πιά ἡ θεὶα
Γιαννούλα, μὰ παρ' ὅλα τῆς τὰ
γυμναστικά, διακρίνεται κανεὶς στὸ
πρόσωπὸ τῆς παλῆς τῆς ὁμορ-
φίας.

Ναί, ἦταν ὁμορφὴ, ὁμορφὴ
ὡς νεράδα στὰ νεῖα τῆς ἡ
Γιαννούλα, ὡς νὰ μὴν εἶ-
χε γεννηθεῖ μάννα, ὡς νὰ ἦ-
ταν νεράδα τῆς ἀκροποτα-
μίας.

Βούρλιζε μὲ τὴν ὁμορφίαν τῆς
τοὺς νέους, ποθοπλάνταζε καὶ
τοὺς γέροντας ἀκόμα.

Μὰ κρίμα στὶς χάρες τῆς, κρί-
μα στὴν ὁμορφίαν τῆς!

Ἦταν ὁμορφὴ ἡ Γιαννούλα,
νὰ τὴν πίνης στὸ ποτῆρι, μὰ
ἦταν ἀτυχ.

Ἦταν ἀπ' τὴς κακορίζικες ἐ-
κείνης κοπελλίης ποῦ «ὁποῖος
τὴς ἀγαπᾷ πεθαίνει», ὅπως
λέει καὶ τὸ τραγούδι.

Πάνω στὸν ἀνθὸ τῆς ἡλικίας
τῆς ἡ Γιαννούλα ἀγάπησε ἕνα
ἀπ' τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ.
Κι' ἐκείνος ἦταν τρελλὸς, θεο-
τρελλὸς μαζί τῆς.

Παντρεύτηκαν. Μὰ δὲν χάρη-
καν πολὺ τὴν ἐννοίαν τους.

Μέσα σὲ λίγο καιρὸ ὁ ἄνδρας
τῆς ἀρπάξε ἕνα κυρολόγημα,
κρεβάτιωθηκε, ἔρεψε, τὸν κρεβ-
βάτι καὶ τῆς πέθανε!...

Ντύθηκε στὰ μαῦρα ἡ Γιαν-
νούλα. Ἡ ἀπελπισία τῆς ἦταν
μεγάλη. Ἐκάλει μερόνυχτα
καὶ μερόνυχτα.

Στὴν ἡλικίαν τῆς ὅμως ἐξ-
χνιούνται γρήγορα οἱ πόνοι καὶ
τὰ φαρμάκια.

Καὶ σιγὰ—σιγὰ παρηγορήθη-
κε ἡ ἄμοιρη.

Ἦταν τώρα μιὰ πεντάμορφη
χρυσούλα, λαχταριστὴ, λαχταρι-
στὴ.

Τὰ μαῦρα ποῦ φορούσε τῆς
πῆγαναν μιὰ χαρὰ καὶ ἐκάναν
πιο λαχταριστὴ, πιο φανταστε-
ρὴ τὴν ὁμορφίαν τῆς.

Σετρελλάθηκαν πάλι μαζί τῆς
τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ καὶ
τῆς τραγουδῶσαν τὴς νύκτες
κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά τῆς:

Χήρα ν' ἀλλάξης τ' ὄνομα
Χήρα νὰ μὴ σὲ λένε.

Ἡ χήρα δάπνει πάντοτε τὰ πράγματα μὲ τηλεσκόπιο
ποῦ κάνει τὰ μικρὰ μεγάλα, τοὺς νάνους γίγαντες καὶ τὴς
ὑποφίεις ἀλήθειες. (Θεοβάντες)

Ἡ γυναικὶ σκέπτεται καλύτερα ὅταν μιλά. Ὁ ἄνδρας ὁ-
ταν γράφει. (Ρ. Ντεβιλλέρος)

Πιά νὰ μισήσετε ἕνα πρόσωπο μὲ ὅλη σας τὴ δύναμιν,
χρειάζεται νὰ τὸ ἔχετε πρωτύτερα ἀγαπᾶν. (Α. Ζολά)

—Δαβίδ, έπτε γλυκά ή Μιχαήλ. Γιατί κάθεσαι μόνος έτσι; Δέ θέλεις να μείνω κι εγώ κοντά σου;

—Η θέσις σου είνε κοντά στα παιδιά, της αποκρίθηκε θραχνά. —Κοντά στα παιδιά είνε οι βάγιες, έννοια σου, έπτε ή Μιχαήλ με φωνή τρεμουλιαστή. Έγώ δέν έχω πιά καμιά θέσι κοντά σου; —Μιχαήλ, έκανε άνυπόμονα ό Δαβίδ. Άν μπορούσες ν' άποφύγις κάτι τέτοιες συζητήσεις, θά είμαστε πιο εύτυχεις κι' οι δύο μας....

—Όχι, επέμεινε ή γυναίκα.Δέ έσώτω άλλο σ' αυτή την κατάστασι. Θέλω να έξέρω. Σοφτίζα-ξα σέ τίποτε; Γιατί μου πήρες την άγάπη σου, έτσι ξαφνικά; Δέ μπορείς να μου άρνήθης πώς δέ μου δείχνεις πιά καμιά άγάπη;...

—Μιχαήλ, έπτε ό Δαβίδ, ίκεται τικά σχεδόν. Πρέπει νάχης ύπο-μνη... Θά ξαναγίνουν τα πράγ-ματα όπως ήταν πρίν. Μά πρέπει να μή με δασανίζεις.

—Εγώ σέ δασανίζω, Δαβίδ; επέμεινε ή Μιχαήλ άκούια, γιατί είχε έλθει άποφασισμένη να τόν κανή να της άνοίξη την καρδιά του.

Και πέρασε τα χέρια της ά-παλά γύρω από τούς ώμους του. Το άγγιγμά της, λές και τόν δακνίοναι. Λές και άνειρευότανε τό άγκαλιάσασα της άλλης γυναι-κας. Δέν μπορείς ν' άνεχθής τα χάδια της Μιχαήλ.

Με μία άποτομή κίνησι έβυσε τα χέρια της από τό λαϊμό του και της φώναξε θραχνά:

—Άφησέ με Μιχαήλ. Άν θέ-λεις... Άν έξακολουθήσεις αύτά, θά χάσης όλότελο τήν άγάπη μου. Τροβήχτηκε, σάν να της είχε δώσει ένα δυνατό χτυπήμα στο πρόσωπο. Τα δάκρυα πλημμύρι-σαν τά μάτια της. Μά πρώτη φο-ρά ένιωσες και ή βασιλική της υπερφάνεια να όρθώνεται μπρο-στά του.

Δίχως να του πή λέξι, άπο-μακρύνθηκε από κοντά του. Μέ-σα της ώρας είχε πάρει την ά-πόφασι να μή τον ξανααλλάξει, να περιμένη την ήμέρα που αύ-τός θά πήγαινε να της ζητηση συχώρεσι...

Ο Δαβίδ άναστένανε βαθεία, όταν έβαινε μόνος του. Νομίζε πως ό άέρας γύρω του έκαιγε... Σπράχθηκε, έσφιξε τίς γροθίες του δάκνωσε τά χείλη του.

Έπειτα έτίασε τό μέτωπό του με τά δύο του χέρια. Τά μνηγ-για του χτυποδσαν. Σήγουρα εί-χε πυρετό. Ένα μήνα τώρα από την ήμέρα που άντίκρουσε τη Βηθ-σαβέε, είχε πυρετό.

Η σκέψι του άρχισε να σα-λεύη τρελλά.

—Αυτή την ώρα ή Βηθσαβέε ήσυχη, γαλήνια, παίρνει τό λυ-τρό της κάτω από τίς άκτίδες του φεγγαριού. Δέν καίγεται ή ψυχή της... Άν όμως της στελιδ μήνυμα, τό τε μέρα στα κατάλευκα στήθη της θ' άνάγη ή ίδια πυρκαχιά; Θά άνάγη; Έτσι;...

Κάθε μέρα τό συλλογίζοταν, να της στελήν ένα μήνυμα. Το θράδυ όμως όταν έρχοταν ή ώρα τό μετανόωνε. Πι τόν συγκροτού-σε, ούτε ό ίδιος θά μπορούσε να τη.

Ήταν ό φόβος μη της ταρά-ξη τη δική της γαλήνη; Ήταν ό φόβος μην άμαρτήση έστω και με τη σκέψι; Ήταν έπειδή υπελόγι-ζε τι συνέπειες μπορούσε νάχη ή άπειλομένη αυτή άγάπη; Ήταν έπειδή την σέβονταν τώρα σά γυ-ναίκα ενός άλλου;

Απόψε όμως τό καταλάβαινε πως είχε έλθει ή στιγμή, που δέ θά μπορούσε να άντισταθής στον πειρασμό. Και, μη υποπάζον-τας πιά να βαστάξη στο μαρτύριο φώ-ναξέ τόν Έωσήφ, τόν πιο πιστό του υπηρέτη, να του φέρη ένα παύρο.

Κι' έπειτα, με χέρι τρεμουλια-στό, χάραξε λίγες γραμμές.

«Βηθσαβέε. Έμιας πώς είσαι; στην Έρουσαλήμ, κοντά στο πα-λάτι. Έξέρω πώς ό άντρας σου λείπει. Θά ήθελα να σέ ίδω λί-γη ώρα. Θά τό θεωρούσα μεγα-λή εύτυχία, άν μπορούσες να με δ-ιχτής αύριο τέτοια ώρα, όταν ή σελήνη θά τροβάλη τό χλωμό της πρόσωπο, πίσω από τό Όρος τών Έλαιών...»

Δίχως να ξαναδιαβάσθι τό γράμμα, τό σφράνισε και τούτε-λε άμέσως κίολας με τόν Έωσήφ.

Περιμένε την απάντησι, νοιώ-θοντας στο μέτωπό του σταλίδες κρύου ιδρώτα.

Έπί τέλους γύρισε ό Έωσήφ, κρατώντας ένα πάπυρο κι' αύτός, φωνάζοντας σχεδόν από άγωνία, τό άκούει ό Δαβίδ και διάβασε λίγα λόγια:

«Βασίληά μου... Σέ περιμένα αύριο, την ώρα που ώρισε». Νομίζοντας πώς τά μάτια του ήταν θαμπά, τό ξαναδιάβασε τό γράμμα ό Δαβίδ.

Έπειτα, άνάγκασε βαθεία, με άγωνία, τό καταλάβαινε πως τό γράμμα αύτό, ήταν ή άρχή μιας καινούργιας ζωής γι' αυτόν.

Έπεσε στο κρεβάτι του, άλ-λά δέ μπορούσε να κλείση ύπν. Για μία στιγμή πέρασε στη σκέ-ψη του ή Μιχαήλ. Τα μάτια της τά μαλακά και παραπονηρικά ή γλυκεία της φωνή, τό άπαλό της άγγιγμα στόν άμο του. Μα, έ-πως σβύνη ή σούγη τό σκοτάδι, έτσι έσβυσε ή θλιμμένη της μο-φή, μόλις παρουσίασε στη φαντα-σία του τό άστραφτερό όραμα της Βηθσαβέε.

Όλη την άλλη μέρα, όταν έύ-πνησε, την πέρασε κυντάζοντας τόν ήλιο. Ποτέ δέν φωνάζονταν πώς τό άστρο της ήμέρας άργεί τόσο πολύ να διαγυράγη την ύ-φάνεια τροχιά του. Ποτέ δέν αν-ταχόταν πώς τό άστρο της νύ-χτας είνε τόσο άπρόθυμο, τόσο γεμάτο μοχθηρία, για να τυραν-νίη τους έρωτευμένους. Όταν επί τέλους φάνηκε ή σελήνη πίσω ά-πό τό Όρος τών Έλαιών, ό Δαβίδ σηκώθηκε. Έρριξε ένα μανδύα στους ώμους του και έγίηκε από τό παλάτι.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

Κυττάχτηκαν με μάτια σκοτεινά. Έτρεμαν κι' οι δύο τους σύγκορ-μοι. Το φώς του φεγγαριού, έμ-πναινε λοξό μέσα στη μεγάλη ά-βουσα στο σπιτιό της όπου δεχό-ναι ή Βηθσαβέε τό βασιληά της.

Κυττάχτηκαν έτσι ώρα πολλή. Έπί τέλους ό Δαβίδ ψιθύρισε:

—Βηθσαβέε!...

Ένας κόσμος όλόκληρος κρυ-βόταν σ' αυτή τη λέξι. Λατρεία, μετάνοια, πόθος, εύτυχία κι' ά-μελίσια.

Τό άποκρίθηκε με φωνή άχνή:

—Δαβίδ! —Βηθσαβέε! φώναξε άέφνου ό Δαβίδ. Μπορώ να σου μιλήσω έ-λεύθερα; Άκούει κανένας έδώ μέσα;

—Όχι, έκανε άργά ή γυναίκα. Τ' αύτιά σου άκούνε, δέν είνε έπι-κίνδυνα.

—Βηθσαβέε, φώναξε ό Δαβίδ, όρμητικά, ξαφνικά νοιώθοντας τίς φλέβες του να χτυπάνε. Βηθ-σαβέε, άφησέ με να σε κυττάξω. Μοφ φαίνεται πώς άνειρευόμαι... Τη στιγμή αυτή, την είχα άνειρευ-τή τόσες φορές, τόσο διαφορετική... Τά μάτια της έδειχναν άπορία. Κι' ή φωνή της άκούστηκε άπαλή:

—Δέν καταλαβαίνω τά λόγια του βασιληά μου.

—Δέν καταλαβαίνεις τά λόγια μου; Δέν καταλαβαίνεις πώς ή καρδιά μου πάει να σπάσθ; Βηθ-σαβέε... Έσχασες λοιπόν;...

—Έξασα; Έκανε άχνά ή γυναι-κά. Έσχασα εγώ, βασιληά μου; Έγώ περίμενα, περίμενα, καιρό ά-τέλειωτο. Περιμένα ώσπου ήλθε ή συμφορά και με σάρωσε. Έσύ έ-σχασες, Έώσε βασιληά μου...

—Ναι, κάνε μου τά παρπανό-σου, Βηθσαβέε, έπτε ό Δαβίδ, με φωνή γεμάτη πάθος. Πές μου πως είμαι ένας άθλιος, πώς δέν είμαι αξίος της άγάπης σου...

—Σήμερα είσαι ό βασιληάς μου, έπτε με άξιοπρέπεια ή γυναίκα. Σήμερα είσαι ό βασιληάς όλου του Έσραήλ. Κι' εγώ, είμαι μία ταπεινή σου υπήκοος, τίποτε άλλο.

Η καρδιά του σφίχτηκε. Την

κύτταξε βαθεία. Κάτω από τό με-τρημένο της ύφους, παρατήρησε πώς τό στήθος της άνεβοκατέβαινε τρελλά. Κατάλαβε πώς της χρεια-ζόταν άφάνταστη προσπάθεια για να του μιλήη έτσι.

—Βηθσαβέε, φώναξε ό Δαβίδ. Μην άφήνης την ψυχή σου να κλειστή από τίς περασμένες πι-κρές. Έλα, πές μου την αλήθεια. Έλα... πές μου πώς ή περασμένη σου ζωή σοφ φαίνεται όνειρο, και μόνη αλήθεια ή στιγμή αυτή...

Κούνησε θλιμμένη τό κεφάλι της.

Πώς θέλεις να έχάσω τόσες συμφορές; Πώς θέλεις να μου φα-νί όνειρο τό κατάτρεγμα της μοί-ρας; Θέλεις να πώ ότι άνειρευτήκα πώς είδα με τά μάτια μου να πέ-φουν όλοι οι δικοι μου κάτω από τό μαχαίρι τών έχθρών; Ήταν όνειρο ότι μ' έβδσαν με χονδρά σχοινιά, κι' ότι μ' έσυραν σκιάζα:

Ο Δαβίδ κάθισε σ' ένα καθι-σμα που βρέθηκε κοντά του, της έκανε νόημα να καθήση κι' αυτή, και με φωνή συγκινημένη της έπτε:

—Θέλω να μβώ τό ζωή σου.

Πώς πέρασες αυτά τά χρόνια...

—Με πούλησαν σκιάζα, έπτε ή Βηθσαβέε, σκύδοντας τό κεφάλι. Και μ' άγόρσας ό Ούριας... Είχε έλθει νικητής, σε μία πόλι τών Έ-μαλεκιτών. Στην άρχή τόν έβού-λευα σάν σκιάζα. Μία μέρα όμως μου είπτε πώς θέλει να γίνω γυ-ναίκα του...

—Κι' εσύ; ρώτησε ό Δαβίδ με δόντια σφιχτά.

—Εγώ;...

Τόν έκτύταξε με κάποια πίκρα στη φωτερή ματιά της. —Εγώ, βασιληά μου, τού είπα πώς ήμου άρραβωνιασμένη, πώς άγαπούσα άλλον. Γέλασε, και μου είπτε πώς έν δέ θελήσω να γίνω νόμιμη γυναικά του, θά γινόμουν όπισσώδητες δική του, όπως είχε τό δικαιώμα.

Σάπασε ή γυναίκα και κυττά-χτηκαν για λίγη ώρα βουβοί στα μάτια.

Έπειτα ή Βηθσαβέε άναστένανε.

—Τό φταξιμό μου ήταν πώς προτίμησα τη ζωή παρά τό θά-νατο. Άλλά, βλέπεις, βασιληά μου είμαι μία άδύνατη γυναικά. Χίλιες φορές άποφάσισα να πεθάνω, μά πάντα, την τελευταία στιγμή, νι-κόυσε ό φόθος.

—Νά πεθάνης; Γιατί; ρώτησε ό Δαβίδ με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνησι. Είσαι δυστυχισμένη;

Έσκυψε έκείνη τό κεφάλι της.

—Μή με ρωτάς, βασιληά μου. Κι' αύτά που σου είπα, είνε πολλά. Δέν στέκει σε μία παντρεμένη γυ-ναίκα να μιλή με ξένον άντρα για τόν άντρα της.

—Ό, Βηθσαβέε, φώναξε άνυ-πόμονα ό Δαβίδ. Έμένα με όνομά-ζεις ξένον άντρα; Δέν πιστεύεις αύτά που λές. Έγώ μπορώ να όρκιστώ πως νοιώθεις έμένα πιο δικό σου παρά τόν άντρα σου.

Ήταν τολημρά τά λόγια του, κι' ή Βηθσαβέε κατέβασε τό κε-φάλι κοκκινίζοντας. Άναστένανε βαθεία, κι' έπτε σε λίγο:

—Βασίληά μου. Από αύτά που σου είπα, μπορείς να καταλάβης άρκετά. Για να πωθ ή μία γυναικά τό θάνατό της, θά πή πώς είναι δυστυχισμένη.

Δάκρυα μαζεύτηκαν στο μάτό-κλαδά της. Ο Δαβίδ ένιωσσε την καρδιά του να σκιστάη μέσα του παρθένα. Τα δάκρυα αύτά, τού-διναν τη μεγαλύτερη χαρά που είχε ποτέ αίσθανθ ή στη ζωή του. Γιατί τά δάκρυα αύτά τούλεγαν πώς ή Βηθσαβέε δέν άγαπούσε τόν Ούρια.

Της έπιασε τό χέρι. Έκανε έ-κείνη να τό τραβήξη. Μά αύτός τό κράτησε σφιχτά μέσα στη χού-φια του.

—Βηθσαβέε, έπτε τρυφερά. Μι-

λησέ μου έλεύθερα. Μιλήσέ μου, όπως τότε, όταν έρχόσουν και μ' έ-δρισκες στα βουνά της Βηθλεέμ. θυμάσαι; Ήσουν τόσο άγνή και άπροσποίητη. Δέ μούκρυβες την ά-γάπη σου. Και τά πρόσάτι μου νόμιζα πώς χαμονγελοδσαν, όταν σ' έβλεπαν τόσο χαρούμενη, τόσο ευ-τοχισμένη. Μιλήσέ μου έλεύθερα, ώ, έσύ, πρώτη μου άγάπη, μόνη μου άγάπη!

Τώρα, τράσχηε τό χέρι της ά-πότομα ή γυναίκα, και τό χρώμα της έγινε χλωμό, κέρινο. Τα μά-τια της, μεγάλα, τρομαγμένα, στη-λώθηκαν στο δικό του. Τά χείλη της ψιθύρισαν άχνά:

—Βασίληά μου!

—Δέ θέλω να με φωνάζης μ' αύτό τό όνομα, την έκοψε όρμητικά ό Δαβίδ. Θέλω να με λές με τ' ό-νομά μου, όπως τότε.

—Δαβίδ, τραύλισε ή Βηθσαβέε. Ληπίσου με...Μή θέλεις να γελά-σης μαζί μου. Τά ξέρω όλα, μά δέ σοο κρατά κακία. Τό ξέρω πως άγάπησες την κόρη του Σαούλ.

Θέλησες να γίνης γυνίς του βασι-ληά κι' έσύ. Γι' αυτό,δε σοο κρατώ κακία. Τώρα είσαι βασιληάς, έχεις όλη τη δύναμη στα χέρια σου, κι' όλες τίς εύτυχίες. Άφησέ με κι' έ-μένα τη δύστυχη στην ήσυχία μου. Άρκετα δάκρυα έχωσα στη ζωή μου. Μη βέλγς τώρα κι' έσύ με λόγια αστόχαστα να μου άνάγης άλλη πυρκαχιά.

Της κρατούσε τό χέρι σφιχτά. Την κύτταξε με λατρεία, καθώς του μιλούσε. Παρακολούθουσε τά χείλη της που σιγότερμαν, σάν έ-λικοί άνθοι από φύσημα της αύ-ρας. Δέν άκούεζε τά λόγια της, έβλεπε αύτά τά χείλη, και θά ή-θελε να σκύψη να τά φιλήση. Με-θοδσε, όπως τότε, στα βουνά της Βηθλεέμ.

—Βηθσαβέε, έπτε με φωνή θρα-χνή. Πώς είσαι τόσο όμορφη; Τα βάσανα άσχημίζουν τους άνθρώ-πους, φαρμακώνουν την όμορφιά. Έσένα τά δάκρυα σ' έκαναν ν' ά-στράφτης σάν τό άστρο της νύ-χτας. Οι άναστεναγμοί έκαναν τά χείλη σου πιο όρσερά κι' από τά πέταλα του ρόδου, κι' ή δυστυχία στόλισε τό πρόσωπό σου με την άγλή της όμορφιάς. Βηθσαβέε, έσύ πρέπει να με λυπηθής. Είμαι σάν τρελός από την ήμέρα που σε είδα...

Έσύ με είδες, βασιληά μου:

Πότε;...

Ο Δαβίδ κοκκίνισε κι' άποκρί-θηκε, με ύπεκφυγή, για να μη την ντροπιάση:

—Σέ είδα δέ όνειρο. Έίσα έναν άγγελο με τη δική σου τη μορφή. Έμιας πώς είσαι έδώ, λίγα βή-ματα μακριά από τό παλάτι. Και από κείνη τη στιγμή, όλα άλλαξαν μέσα μου. Βηθσαβέε, κατάλαβα πώς όλη ή ζωή μου ως τώρα ήταν ένα άσχημο όνειρο, κι' έσύ ή μόνη αλήθεια, κι' ή μόνη όμορφία. Μά πές μου: Έσύ τά χρόνια αύτά, με έχασες; Με καταστράφηκες;

—Όχι, φώναξε γρήγορα ή Βηθ-σαβέε. Κάθε πρωί και κάθε βράδυ παρακαλούσα τό Θεό για σεα. Δαβίδ. Τούλεγα να σε συγχωρήση για τό κακό που μούκανες.

—Σ' έκανα αλήθεια να πονέσης πολύ, έπτε ό Δαβίδ ταπεινά. Ό, σωχώρα με, Βηθσαβέε! Άν μπο-ρούσα σήμερα να έπανορθώσω... άν μπορούσες να γίνης γυναικά μου... Άν δέν ήσουν παντρεμένη, ώ, θά σοο χείριζα τόση εύτυχία, που θά σε ζηλεύεαν όλες οι γυναι-κές, στόδς αλάνες. Θά στόλιζα τό μέτωπό σου με τριπλό στεφάνι.

Με τό βασιλικό στέμμα, με τό στεφάνο του γάμου μας, και με της εύτυχίας τό άτίμητο στεφάνι. Μά είσαι παντρεμένη...

—Κι' έσένα, Δαβίδ, στο σπιτί σου, άλλη γυναικά έχει όλα τά δικαιώματα στην άγάπη σου στα χάδια σου... Άλλη γυναικά σ' έ-κανε πατέρα. Άλλη γυναικά φρό-ντισε για τη διαδοχή του θρόνου σου...

Έκανε ό Δαβίδ μία άόριστη κι-νησι και έπτε άνάμεσα στα δόντια του:

—Άν ήσουν έλεύθερη σ' ό Βηθ-σαβέε, τίποτε δέ θά μ' έμπούζε...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια. κως όχι!...

Τά περισσότερια

—Τι κάνεις, καλέ Ζαμφώ μου; Πώς τά πάς μ' αύτό τό κρύο; Ρωτούσε περαστική ή Ζαχαρώ του Βαρ-δάκα.

—Αστα, Ζαχαρώ μου, άρχοντοτρέμου-με, ήμπουζιάσαμε έφέτος χωρίς μαγκάλι και χωρίς φωτιά.

—Ή κουινιάδα σου ή Τερψιθέα τί κά-νει;

—Όπως τά ξέρεις. Πάντα Γιάννης δέν μπορεί, πάντα κάπου θά πονή. Είνε πλα-γισμένη με γρίπη όκτώ μέρες τώρα.

—Ηθόι! Την κακομοίρα, περαστικά τα.

Είνε πάντα έτσι αδύνατη;

—Ψοφιο άλογο, Ζαχαρώ μου. Μά ή πούν-τρα κι' ό σουρμές δέν ταή λείπει.

—Ε, τί να γίνη! Τό φυσικό δέν χάνε-ται. Όρα καλή πάω!

—Στό καλό, Ζαχαρώ.

Έκείνη τη στιγμή από τό επάνω πα-τωμα, οι κουινιάδες της τήν φωνάζανε.

—Ζαμφώ! Τρέχα άπάνω.

Η Ζαμφώ διαστίκη και γρήγορη άνέβη-κε τη σκάλα και δρέθηκε στην κάμαρα της Τερψιθέας που τήν περιποιότανε ή ά-δελαφή της.

—Τι είνε, καλέ; Τί πάθασε;

—Νά, τοήρθε μία λιγνομιά κι' ήτρό-μαζα.

—Δέν είνε τίποτα. Βρέξτηνε με λίγο ζυδι.

Η Τερψιθέα συνήλθε και στηρίχθηκε στο μοξιλάρι.

—Κουράγιο! Δέν έχεις τίποτα, έπτε ή Ζαμφώ και ή άρρωστη άπάντησε:

—Δε βλέπεις, καλέ, δεκαπέντε μέρες τώρα και δέν μπορώ να ουνεφέρω; Είνε κομμένα τά ήπατά μου. Από τη μέρα που μου έφερε ό κουμπάρος ρεγάλο τά δύο πitsuνία, θαρρείς πως με είδε τό κακό τό μάτι. Δέν πρόφταξα ούτε τό νε-ράκι να τούς αλλάξω.

—Σου φέρανε ρεγάλο περισσότερια; ρώ-τησε ή Ζαμφώ πονηρά.

—Δέν τό ξέρεις; ρώτησε ή Όρθοδοξία.

—Νά, τάχωμε δώ! Έξω άπ' τό πανα-θύρι μέσα στο κλουβί.

Η Ζαμφώ έσκυψε και τά είδε και τό μά-τι της άστράψε.

—Αμ, δέν μου τό λές, καυμένη! Αυτά είνε που σου φέρνουν τά γρουσουζιά. Έ-χει πιο γρουσουζικά πουλιά άπ' τά περι-στέρια; Σ' όποιο σπιτί τά θάλανε καιρί και γροκοπή δέν είδανε. Μένουμε γερον-τολύτερες, χηρεύουμε, άρρωστούμε. Ού-λα τά κακά τά φέρνουμε μέσα στο σπιτί. Ηθόι! Νά τούξερα δέν θά σ' άφρηνα να τά δάλης μέσα.

Οι δύο κουινιάδες τρομαγμένες τήν ά-κούγανε.

—Δέν τώχω άκουστά, έπτε ή Όρθοδο-ξία.

Πάρτα! Πάρτα! φώναξε ή Τερψιθέα, θγάλα από κεί! Κάντα ό,τι θές.

Η Ζαμφώ έσκυψε από τό παράθυρο, πη-ρε τό κλουβί με τά περισσότερια κι' έπτε:

—Πάω να τά σπάξω και να κάνω ένα σταυρό με τό αίμα τως στήν οξόπορτά μας. Άς είνε για τήν ύγεία σου.

Και κατέβηκε στην κουζίνα ψιθυρίζον-τας, όλο χαμόγελο:

—Έκω να κάνω ένα φαγάκι μ' αύτά τά pitsuνία που θά μοσχοβολήση τό σπιτί. Άς είνε καλό τό κορόϊδο ή Τερψιθέα, που κακό φόφο νάχη!...

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΑΝ ΓΙΝΟΤΑΝ ΑΥΤΟ

—Γιατρέ, πιστεύεις ότι οι πεθαμένοι ξα-ναγυρίζουν στον κόσμο;

—Αν τό πιστευα αυτό δέν θά γινόμουν γιατρός!

ΔΥΣΤΥΧΩΣ

Ο φίλος (στη γυναίκα του φίλου του).

—Ό, κυρία μου, είδατε πάντοτε ή ίδια. Δέν αλλάζετε καθόλου.

Ο σύζυγός (στεναζώντας). — Δυστυ-χώς όχι!...

Τό λακριντί του Θρασύβουλα ΝΕΡΟ

Τό τελευταίο τόν καιρό οικονομία στο νερό στον κόσμο συνιστάται. Και κάντε μάγκες άντοχή στην τωρινή τήν εποχή και πισινή βαστάτε.

Είνε τά μέτρα σοδάρά κι' αύτοί που χύνουνε νερά θά έχουνε κυρώσεις κι' έτσι στο μέλλον, γαλατά, προσάβησε άν σου βαστά τό γάλα να νερώσης. Μ' αύτή τήν νέα τακτική

θα μπούν στο πάγκο (μερικοί άρχικατεργαρείοι. Και δέν θά δάζουνε, (ρε σ' ου νεράκι πλέον στο κρα- (οι) και οι ταβερναρείοι.

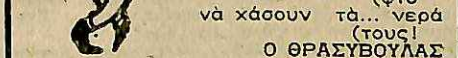
Τοιουτοτρόπως κι' ούτω (πως) βλέπουμε τώρ' άνελλι- (πως) τη μαύρη συμφορά (τους)

καθότι με τό νόμο αυ- (τό)

ήταν, Σοφάκι μου, γρα- (φτο)

να χάσουν τά... νερά (τους)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΒΑΘΜΟΣ ΒΛΑΚΕΙΑΣ

Μιλούν για ένα κυνηγό άρχιψεύταρο.

—Μου είπε πως σκότωσε δύο λαγούς, χθές στο κυνήγι.

—Έμένα μου είπε τέσσερες.

—Θά σε θεώρησε πιο θλάκα από μένα.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Τό ψάρι που μου έδωσες τό πρωί δέν ήταν καθόλου φρέσκο.

—Σ' αυτό δέν φταιω εγώ, κυρία. Σας τώδωσα και προχθές και δέν τό πήρατε.

ΣΤΗ ΧΑΡΤΟΡΙΧΤΡΑ

—Θά κερδίσετε τόν πρώτο λαχνό στην προσεχή κλήρωσι του λαχείου. Τό βλέπω καθαρά.

ΨΗΛΑ τά χέρια!

«Ο αριθμός Ε.8574 κερδίζει πεντακάστα χιλιάδες φράγκα!» Γύρισα το κεφάλι προς το ραδιόφωνο, σά να ήθελα να δω τον αριθμό που μ' έκανε ευτυχισμένο. «Το Ε. 8574 κερδίζει 500.000 φράγκα», επανέλαβε ο διμότης του ραδιοφώνου.

Τιναχτήκα σαν να είχα δεχθώ ηλεκτρική εκκένωση τσων βόλτα με τα φράγκα που κερδίζει το λαχείο μου. 'Η εφημερίδα που κρατούσα γλύστρησε απ' τα χέρια μου, το ταγίριό μου έμεινε μοσκοσπιμένο στο στακτοδοχείο. Χωρίς να πάρω όρθε το καπέλλο μου, έτσι όπως ήμου, άρμυσα προς την πόρτα, την άνοιξα, την έκλεισα με πάσπα-πο πύσω μου και κατασκύλησα τις παλιές σκάλες της πολυκατοικίας στην οποία μένω. Λαχανιασμένος στήθηκα στο καφενείο, σέ μια γωνιά του οποίου η παρέα μου έπαιζε πρέφα.

— Ζάν, Φρέντ, Πάλλ! φώναξα κουναδνικά επιδεικτικά το λαχείο μου: πεντακάστα χιλιάδοικα!

‘Η τράπουλα έπτεσε απ' τα χέρια του Φρέντ.

‘Ο Πάλλ σηκώθηκε όρθιος, παίρνοντας αυτόμάτως στάσι ποσοχής. ‘Οσον άφορά τον Ζάν, μου είναι

Μιά σιωπηλή θυσία

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(‘Η δεσποινίς Χριστιανή Ρεζάν στη χίρρα κυρία Γκερέν).

«Άγαπητή μου Σουζάνα, Μη ταράξεις και μη με πής κυνική, γιατί τοαυμά άκόμα να σέ λέω «άγαπητή μου Σουζάνα! ‘Ο τίδηποτε κι άν έχης τό δικαίωμα να σκεφθής, είμαι πάντα φίλη σου. ‘Ισως μάλιστα και συ, όταν διαβάσης αυτές τις γραμμές, θα νιώσης πόσο ήσουν άδική απέναντί μου. Πόνεσες όταν άνακα, λυμες όύτερα από τον θάνατο του άνδρος σου, ότι ή καλύτερή σου φίλη, ή παιδική, ήταν είκοσι οχτώδον χρόνια έρωμένη εκείνου που πνείθες.

«Είνε άκόμα άπολύτως άνθρα-πινό να με κατηγορήσης ότι ή-μουν τέρας υποκρισίας, αλλά ή-ταν κι άδικο από πόκανας να με μεταχειριθής σαν κοκόνα. ‘Ε-λα όμως, καλή μου φίλη, να γο-ρίσουμε με τη σκέψη είκοσιτοια χρόνια πίσω. Είμαστε τότε κι’ οι δύο μας νέα κορίτσια, γελαστά, πειστά, μ’ όπωσ πρέπει. Είμαστε και οι δύο μας άρκετά όμορφες και τα δικά μου ξανθά μαλλιά και τα θαυμάσια μαύρα τα δικά σου, συγκινούσαν πολύ τους άν-δρες. Μ’ ά μέρα που ήγουμε προσ-καλεσμένες στους Ντεμπούτ, μάς παρουσίασαν τον έλκυριστικότατο Πάλλ Γκερέν. Πλησίαζε τα τριάντα, ήταν ψηλός, λυγρός, είχε ό-λόγλυκα μάτια και γλυκεία φω-νή. Φέρφαρε μαζί μου, φέριερας και μαζί σου. Όταν έφυγε, σύ που ήσούν πάντα χαρακτήρας ά-πολυταρχικού, μου έρμήνευες ότι είλες πάθει από κεραυνόβια έ-ρως κι’ έπειδή ήσουν βέβαιη ότι σου είλες κόμει μεγάλη άντίποισι, θα προσπαθούσες και θά κατορθώ-νες γά τον κατακτήσεις.

«Αν δέν έσπευδεις να μου κά-νης αυτές τις έκμιστηρέςεις, θα σου ώμολογήσω έγώ ότι τόν ά-γαπούσα. Όδτε μία στιγμή, άλ-λως να δέν σκέφτηκα να πελαί-

σω μαζί σου. ‘Υστερα από τρεις μήνες άρραβωνιστήκατε και με-τά τις κολοκαιρινές διακοπές έ-γινε παράνομος σου.

«Σού όρκίζομαι, ότι όταν στη στέψη σέ φίλησα, μέσος στην καρ-διά μου όπρηξε μόνον ελκυνήν της φίλια γιά τόν άνδρα σου. Μου φαίνονταν τοιούχα, ότι τό αί-σθημα που έδοκιμάζα γι’ αυτόν ήταν άπλη φίλια μιά φίλια πολύ ζωηρή, πολύ τρυφερή, ίσως μά-λιστα πάρα πολύ τρυφερή.

«Δυό χρόνια πέρασαν. ‘Ενα πρωί συνάντησα στο πάρκο Μου, σά τον Γκερέν μαζί με μία νέα γυναίκα που την κρατούσε από τη μέση. Μόλις με είδε, την άποαι-κρίσας γρηγόρα και ήρθε κοντά μου. ‘Ημουν τόσο παράνομη, ό-στε άκούσα σαν άφηρημένη τις δι-καλογίες που προσπαθούσε να μου δώση. Φυσικά με παρακάλεσε να μην άποκαλύψω ότι είδα. Κι’ άέσφανα μου έρίρε με μία ματιά. ‘Ε-πειτα άποτύμως μ’ άναγκάσε και με φίλησε διλόθερμα στα χείλη.

«‘Υστερα από τό φίλι έκείνο, που με έτρελλανε, όύτερ’ από τό φίλι έκείνο που μου άποκαλύψε την έρωτική λαχτάρα, έγινα τίς ένα φτωχό πλάσματάκι χωρίς τίς ά-λμυς. Κι’ άκούσα χωρίς άναπό-κτησι — πρέπει να σου τό ώμολο-γήσω—την έρομολόγησι του. Δέν έπρεπε ποτέ να παντρευθώ, μου ελ-πε. ‘Αγαπούσε πολύ τις γυναίκες όδτε ποδ ήταν άδύνατο να προσ-καλλήθώ σε μία μόνο. Παράδει-ξάν ότι ή διαγαγή του δέν ήταν άεία ούτε της έλκυστης συγγνώ-μης. Βεβαίως συγχρόως ότι έ-τρεφε για σένα ζωηρή συμπά-θεια. Αυτό όμως δέν τόν έμποδίζε να πετά έδω κι’ εκεί σαν τις πε-ταλούδιστες.

«Μου έδήλωσε έπειτα ότι με πο-θαόσε από την ημέρα που με εί-χε γνωρίσει. Μου έέγγινε ότι έ-νας άνδρας μπορεί να άναστή τη γυναίκα του και να ποτή μίαν άλλη. ‘Ηταν έρωλάτος, έπιδεί-ος, πειστικός. Κι’ όταν χωριστή-

καμε, άν και τοι όρκίστηκε ότι ποτέ δέν θα γινόμουν δική του, μία ένδοξη φίλη μου έλεγε ότι δέν θα γλύτωνα από τη μοίρα μου, κι’ ότι γραφτό μου ήταν να γι-νόμουν έρωμένη του.

Κι’ έν τούτοις μόνο όύτερα ά-πό τρία χρόνια έγινα δική του. Κατά τα τρία αυτά χρόνια ήμουν ή έμπιστός του, ή φίλη του, ή φί-λη που δέν άφινει ούτε να την φίλησουν, γιατί φοβάται την άδω-ναμία της. ‘Ισάσως λίγο-λίγο αί-σθανόμουν ότι γινόμουν περισσό-τερο δική του.

‘Τό αίσθανήκα από τον πόνο που δοκιμάζα όταν μου διη-γόταν τις έρωτικές του περιπέτε-ες, τις όποιες μούλεγε, θέασις, γιά να μ’ άναγκάζω να όποχωρή-σω γρηγόρατος. ‘Α, φτωχή μου Σουζάνα, σύ δέν γνώριες παρά δυό - τρεις μόνο τρώλες του χω-ρίς σημάσια. ‘Εγώ όμως ήμουν άγνωστική- μάρτυς πολλών περι-πέτειών, που κινούνευσαν να κατα-στρέψουν αυτή την ύπαρξι του σπι-τιού σου.

«Μ’ ά μέρα γνώρισε ένα από τα πλάσματα έκείνα που δέν έχουν άλλη άποστολή στον κόσμο παρά να προκαλούν καταστροφές— την περιηγήτρια Μαρούλ Γκαμπέλ.

Τό ίδιο έδρω το έσάμα καθα-ρά και έδωστερα τό έλήθημα.

—Δέν θα σε ξαναδώ πιά, άν δέν διακόψης κάθε σχέση μ’ αυτή τη γυναίκα που θέλει να σε χω-ρίση γιά να σε κρατήσει έντελώς δική της!

«Συγκινήθηκε, και μου έλεπε, κρατώντας τα χέρια μου: —Είμαι ένας έντελώς άδύνατος χαρακτήρας... ‘Αν γινόσουν δική μου, δέν θα έπρετα σά δίσχισα αυτής της γυναίκας που κατορθώσε να με μαγεύει.

«Αισθανήκα ότι ήταν ελκυρι-νής. Καί την άλλη μέρα έγινα δι-κή του. Τού δόθηκε πρωτίτως γιάτι τόν άγαπούσα, αλλά και λίγο άκόμα γιάτι έννοιθα ότι θα άπομάρκωνα έτσι κάθε κίνδυνο ά-πο σένα.

«Σ’ ημέρα ό Πάλλ δέν ήη πιά. Σύ είχες γιά να παρηγορηθής λίγο, δυό παιδιά, δυό ώραια παιδιά. ‘Εγώ άπόμεινα μόνη μου, άποφ-

ΑΠ' ΟΛΟ τόν κόσμο

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

‘Ο μεγαλύτερος κρατήρ ήφαι-στειού βρίσκεται στο όρος Κάτ-μαί στην ‘Αλάσκα. Οι ειδικοί έ-πιστήμονες που έξερεύνησαν τόν κρατήρα αυτό άπεφάνθησαν ότι είνε κατά τί μεγαλύτερος από τόν κρατήρα του ήφαιστειού Σκάτταρ της ‘Ισλανδίας.

Ως γνωστόν, ό κρατήρας τού ήφαιστειού Σκάτταρ έθωρείτο ως ό μεγαλύτερος τού κόσμου.

‘Ο κρατήρ τού όρους Κάτμαί έχει μήκος πέντε και πλάτος τρι-ών μιλίων.

Σ’ους πρόποδες τού όουνού, άπλώνεται μία άρκετά μεγάλη κοιλάδα, την όποια οι ‘Ισχυγείς όνομάζουν ‘Κοιλάδα τών άνθι-μίσσεων. Πρώγμει από άνθι-μια σκαμμένα τού έδάφους ά-νοδοσκόουν άκατάπαυστα σύνε-φα από όδρατους και μαύρους κα-πνούς.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

‘Ενας έένος έπιστήμων, ό δό-κτωρ Ντεόντορτ, άνεκρίνωσε τε-λευταία ότι οι άνθρωποι είνε ση-μερα πάρα πολύ έξαντλημένοι και συνεπώς, μίαν ώραία ημέρα θα έπέλθι τό τέλος της ανθρωπότητος. Θα ένσκήνη δηλαδή τρομερή έπι-δημία, ή όποια, βρίσκοντας τους ανθρώπινους όργανισμούς έξαντλη-μένους, θα τούς βερσιρ δίλους απ’ άκρη σ’ άκρη. ‘Εξ άλλου, ό ‘Αμε-ρικανός μυθιστοριογράφος Τζάκ Λόντον, φαίνεται σ’ ένα μυθιστο-ρημά του ότι κατά τό έτος 2010 θα ένσκήνη ή έπιδημία της άκό-κινης πανώλους, ή όποια θα έ-ξοντώση την ανθρωπότητα. Θα έ-πίζήσουν όμως και μερικοί άνθρω-ποι γιά να άναγεννηθώ τό άνθρo-πινο γένος.

‘Ο ‘Αμερικανός έπιστήμων είνε σχετικός πύ άπισιόδοξος: Δέν θα μείνη, λέγει, καμμία άν-θρώπι ύπαρξι επί τή ‘ής! Καί έτσι, χωρίς να καταστραφή ό κό-σμος, θα έκλειψη μόνον ή ανθρω-πότης, ενώ τα ζώα και τα φυτά θα έξακολουθούν να ζούν και να βασιλεύουν πάνω στη σφαίρα μας. Τι θα συμβή από όλα αυτά;

‘Απολύτως τίποτε, άσφαλώς. Μπορείτε συνεπώς να κοιμώσα-στε ήσυχoi.

και ή παλιά μου φίλη με διώγει. ‘Επειδή τόν άγαπούσα, άπαρητή-κα τί χαρά να κάμω σπιτί δικό μου. Οι φίλοι μου είχαν έπικαλή γιά την έπίμονη άντηρή μου κάθε φορά που μου έπροτεινό γάμο. Καί συ ή ίδια άφανιστήκας γι’ αυτό, χωρίς όμως ποτέ να ύπο-πτεύεις την άλήθεια.

‘Υστερα την έξέρε, μ’ όλες της τις λεπτομέρειες. ‘Ο θέρσας ή ώλήθια αυτή είνε άπ’ έκείνες που φρονιμώτερο είνε να τις σιωπή άγνωστική- μάρτυς πολλών περι-πέτειών, που κινούνευσαν να κατα-στρέψουν αυτή την ύπαρξι του σπι-τιού σου.

«Μ’ ά μέρα γνώρισε ένα από τα πλάσματα έκείνα που δέν έχουν άλλη άποστολή στον κόσμο παρά να προκαλούν καταστροφές— την περιηγήτρια Μαρούλ Γκαμπέλ.

Τό ίδιο έδρω το έσάμα καθα-ρά και έδωστερα τό έλήθημα.

—Δέν θα σε ξαναδώ πιά, άν δέν διακόψης κάθε σχέση μ’ αυτή τη γυναίκα που θέλει να σε χω-ρίση γιά να σε κρατήσει έντελώς δική της!

«Συγκινήθηκε, και μου έλεπε, κρατώντας τα χέρια μου: —Είμαι ένας έντελώς άδύνατος χαρακτήρας... ‘Αν γινόσουν δική μου, δέν θα έπρετα σά δίσχισα αυτής της γυναίκας που κατορθώσε να με μαγεύει.

«Αισθανήκα ότι ήταν ελκυρι-νής. Καί την άλλη μέρα έγινα δι-κή του. Τού δόθηκε πρωτίτως γιάτι τόν άγαπούσα, αλλά και λίγο άκόμα γιάτι έννοιθα ότι θα άπομάρκωνα έτσι κάθε κίνδυνο ά-πο σένα.

«Σ’ ημέρα ό Πάλλ δέν ήη πιά. Σύ είχες γιά να παρηγορηθής λίγο, δυό παιδιά, δυό ώραια παιδιά. ‘Εγώ άπόμεινα μόνη μου, άποφ-

Η ΚΟΡΗ των λεμονιών

ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΘΥΛΟΣ

‘Ενας Τούρκος Σουλτάνος είχε έφάρμοσει κάποτε ένα ώραίο έ-θιμο. Κάθε χρόνο την ημέρα τών γενεθλίων του κανόνιζε ώστε οι δυό μεγάλες όρυσες που έρισκό-ντουσαν μπροστά στο παλάτι του να τρέχουν ή μία μέλι και ή άλ-λη βούτυρο.

Μία μέρα λοιπόν που οι όρύ-σες έτρεχαν πάλι βούτυρο και μέ-λι, ό γυιός τού Σουλτάνου είδε μία γρη από τό παράθυρό του και θέλοντας να την πειράξη έρ-ριξε ένα βέλος και της έσπασε τη σάμια. ‘Η γρηά τού είπε τότε: —Μιά και είσαι γυιός τού Σουλτάνου δέν σε καταριέμαι. Σού εύχομαι μόνο ν’ άγαπήσης την κόρη τών τριών λεμονιών!

‘Απ’ την ημέρα έκείνη ό πρίγ-κινος άρχισε ν’ άδυνατεί. ‘Ο Σουλτάνος άνήσυχος, τόν ρώτησε τί τού έλαίπε και έκείνος τού ελ-πε ότι άγαπούσε την κόρη τών τριών λεμονιών και πώς θα έκανε τ’ άδύνατα δυνατό να την έρη-ι. ‘Ετσι κάποιος πρωί άπογαρήττη-σε τού- γονιεύς του και έξικησε γιά να έρη τί καλή του. Στό δρόμο σμάντησε κάποιον νερό δερβίση και τού είπε: —Καλήμερα, γέροντα. ‘Αγατώ την κόρη τών τριών λεμονιών και ηγαλιών γυρεύοντας την.

‘Αφού είνε έτσι, θα σου πώ έγώ πού θα την έρής, τού είπε ό γέροντας. Θα περάσης τό δου-νό αυτό και θα σταματήσεις μπρο-στά στον κίπο με τις τριανταφυλ-λιές. Σά φωνάξης: «Τι ώραιός κήπος!», θα κόψης ένα τριαντα-φυλλά, τό τό μυρσής και θα έα-ναφωνάξης: «Τι ώραια λουλού-δια!». Λίγο πύ πέρα τρέχει ένα ποτάμι με θολό νερό. Σά σκύψης θα πής και θα φωνάξης: «Τι κα-θαρό νεράκι!». Πιό κάτω θα συ-ναντηήσης ένα σκυλί που έχει μπρο-στά του χορτάρι και ένα άλογο που έχει μπροστά του κρέας. Θα τού- άλλωξης τις τρώφες και θά προχωρήσης ως που να έρής μία κλειστή και μία άνοιχτή πόρτα. Θα κλειστή την άνοιχτή και ά-πολύοντας τη κλειστή θα προχω-ρήσης μέσα. Θα βρεθής τότε μέ-σα σ’ ένα μεγάλο κήπο. ‘Εκεί μέ-σα είνε τό σπιτί τού δράκονα.

Σά είδης όλες τις λεμονιές ως που να άνακαλύψης κάποια που δέν άλγουν, έπάνω της παρά τρία μόνο λεμονία. Θα τό κόψης και θα φύγης φίλωσας. Πρόσεξε μόνο, καθώς θα γυρίζης να βρίσκεις πάντοτε κοντά σέ νερό, γιάτι μέ-σα σε κάθε λεμονί βρίσκεται κι’ από μία κοπέλα που δού ζη-τήση νερό και θα πεθάνη άν δέν της δώσης άμέσως να πή.

Τό πριγκιπάτολλο φίλησε τα χέρια τού δερβίση και συνέχισε τόν δρόμο τού άκολουθώντας όλες τις οδηγίες. ‘Όταν τέλος βρέθη-κε στον μεγάλο κήπο, έκοψε τα τρία λεμονία που τού είχε πη ό δερβίσης κι’ άρχισε να τρέχη. Τότε όμως τόν είδε ό δράκος και φώ-ναξε: —Πόρτες κρατάτε τον!

—Τόσα χρόνια έμενα άνοιχτή, και κανείς δέν βρέθηκε να με άλειψη, άποκρίθηκε ή μία πόρτα. Δέν τόν κρατάω.

Κι’ έγώ τόσα χρόνια έμενα κλειστή χωρί- τότε να με άνοίξη κανείς. Θα τόν άφήσω να περάση. Πλάστε τον! φώναξε τότε ό δράκος στον σκύλο και στο άλογο.

—Δέν τ’ άκούουμε, γιάτι μάς γλύτωσε απ’ την πείνα τού ά-ποκρίθηκεν τα δυό ζώα.

Πήγε τόν, διέταξε ό δράκος στο ποτάμι.

‘Εκείνος όμως τού άποκρίθηκε: —Ημε από τό νερό μου που άλοι περιφρονούσατε και είπε «Τι καθαρό νεράκι!». Δέν τόν πειρά-ζω.

‘Ο δράκος τότε άρχισε να τόν κυνηγώ μόνος του. Τό ποτάμι ό-μαρ- φούσκασε τόν έπνιξε.

Όταν τό βασιλάτολλο βρισκό-ταν μακριά και, κατάλαβε πως είχε σωθή, έκοψε τό πρώτο λεμό-νι. Μέσα σ’ αυτό πορβόλε τού μία νέα που τού έζήτησε νερό. Πέ-θανε όμως άμέσως γιάτι ποθενά άκει κοντά δέν βρέθηκε νερό.

—Έχουν άρα γε και τό άλλα λεμονία κοτέλλες μέσα τού; συλλογιστηκε ό πρίγκινος. Καί ή παριόνοια τού ήταν τόση μεγά-

λη ώστε έκοψε και τό δεύτερο λε-μονί. Βρήκε και σ’ αυτό μία κοπέλ-λα, ή όποια πέθανε κι’ αυτή όπως ή πρώτη απ’ τη δίχα.

‘Ο πρίγκινος θώλωσε τότε με τόν έαυτο του και δέν έκοψε τό τρίτο λεμονί παρά μόνο όταν βρέ-θηκε κοντά σε μία πηχλή λ.μονύ-λα. ‘Η νέα που θύγχε έσκυψε, ήπιε νερό και όταν ξανασηκώθη-κε ήταν όμορφη σαν τη χαρουγιά. Τρέλλω, απ’ τη χαρά τού ό πρίγ-κινος της είπε: —Πριγκηπισά μου! Πηγαίνω να φέρω τούς στρατιώτες και τις μουσικές μου γιά να σε συνοδεύ-σουν στο παλάτι μου όπως σου άξίζει...

Πρόσεξε να μην άφήσης τούς γονιεύς σου ν’ α σε φάησουν στο μέτωπο, γιάτι θα με ξεχάσης, τού είπε ή νέα.

‘Ο πρίγκινος όποσέθηκε να μην άφήση κανέα να τόν αψηλή-σει τού παλάτι όι γονιεύς του χάρη-καν τόσο γιά τό γυριμό του, ώ-στε τόν έσφιξαν στην άγκαλιά τους και τόν φίλησαν στο μέτω-πο. ‘Ετσι έέχασε την κόρη τών λεμονιών.

‘Η νέα άνέβηκε σ’ ένα δέντρο και καθρεφτίσταν μέσα στο νερό. Σέ λίγο ήρθε μία μαύρη όππρέ-τρια γιά να γεμίσει τη σάμια της. ‘Η άρραπια είδε μέσα στο νερό τό ώραίο πρόσωπο της ‘Κό-ρης τών λεμονιών και νομίζοντας πως ήταν τό δικό της άρχισε να θαυμάζεται.

Οι κινήσεις της έκαναν την ό-μορφη κόρη να γελάσει. ‘Η άρα-πια τότε γύρισε, την είδε και κατάλαβε τί είχε συμβή. ‘Ανέβη-κε τότε κι’ αυτή στο δέντρο κι’ άρχισε να κουνεινάξη με την ‘Κόρη τών λεμονιών ή όποια της διηγήθηκε την ‘Ιστορία της και της άποκάλυψε ότι άν της έκολε-δαν μία καρφίτα που είχε στα μαλλιά, θα γινόταν πούλι.

Σέ λίγο ή άρραπια άρχισε να χαϊδεύει τα μαλλιά της νέας, έ-παίνοτας την όμορφιά της. Κα-θώς την χαϊδεύε όμως της έκλεψε τών καρφίτας κι’ έτσι ή ‘Κόρη τών λεμονιών γίνθηκε πούλι και πέταξε.

‘Όταν μετά καιρό ό πρίγκινος έαποσπώμηκε την ‘Κόρη τών λε-μονιών πήρε τού στρατιώτες του και τις μουσικές του και πήγε νη την λουαντήρη. Βρήκε όμως στη θέση της, την άρραπια ή όποια τού είπε: —Μ’ έκανε ό ήλιος και τα μά-τια μου πετάχτηκαν απ’ τό κλά-μα. Μόλις όμως με πήρες γυναι-κα σου, θα όμορφήω ξανά.

‘Ο πρίγκινος την πίστεψε και την πήρε στο παλάτι. Οι γονιεύς του θυμωσαν μόλις άντίκρυσαν την άρραπια. Πίστεψαν όμως κι’ έκείνοι πως ή άρραπια θα ξανά-βρσκει την πρώτη της όμορφια κι’ έτσι έγιναν οι γάμοι.

‘Από την ημέρα έκείνη όμως έ-γινε κάταστρο τρυγόνι έρχόταν στον κήπο κι’ έλεγε στον κηπουρό: —‘Ας έίε ό ύπνος τού πρίγ-κινος γεμάτος γλυκά όνειρα, να ό ύπνος της άρραπιας να είνε γε-μάτος άγώνια και έφάλες.

‘Ο περιόλαρης άνέφερε στο τέλος τό γεγονός στον πρίγκιπα ό όποιος τού είπε: —Απλώσε έξώργες να πιάσω-με τό τρυγόνι.

Την άλλη μέρα ό κηπουρός πα-ρέδισε τό τρυγόνι στον πρίγκιπα. ‘Εκείνος τούφισαξε ένα χρυσό κλουδί και τό κρέμασε στο δα-μάτιό του. Τό δέ τρυγόνι κάθε φο-ρά που τόν άντίκρινε φτερούγιζε χαρούμενο.

Την ίδια έκείνη έποχή ή άρα-πια άδισάθησε και έζήτησε να της μαγειρέψουν τό τρυγόνι. Στό μέρος που χύθηκε τό αίμα τού, φώτρωσε ένα ώραίο κυμαρίσι. ‘Η άρραπια διέταξε να τό κόψουν κι’ αυτό και να ρέξουν τα έώα του στη φωτιά. Μία φτωχιά γυ-

ναίκα που περνοόσε απ’ άκεί πα-ρακάλεσε να της δώσουν τα πε-λακούδια γιά να τά κούνη στο τά-κι της. Της δώδωσαν και τά πη-ρε στο φτωχικό της.

Την ώρα που έλειπε, έεπετά-χτηκε μέσα απ’ τα τελεκούδια ή ‘Κόρη τών λεμονιών και άρχισε να σιγυρίση τό φτωχικό που ό-στερα από λίγο έλαμπε από πά-στρα και νοικοκυρώση. ‘Όταν ή γρηά έξαγνώρισε, σταυροκοπήθη-κε λέγοντας: —Νεράδες! ή δαίμονες, ότι κι’ άν είσαι φανερώσου!

‘Η νέα φανερώθηκε τότε και την παρακάλεσε να την κρατήσει γιά κόρη της. ‘Η γρηά τό δέχτηκε με χαρά.

‘Εκείνης τις ημέρες έτυχε να άρρωστήσει ό πρίγκινος και ζή-τησε από τούς στελόνους από κάθε σπιτί ένα ποτό σούπα γιά να δυ-ναμώσουν τον άνδρα. ‘Όταν έφάνε την ‘Κόρη τών λεμονιών τού έτοιμά-σε την τού άραια σούπα στο κό-σμου έοριξε μέσα στο πιάτο τό δαχτυλίδι που της είχε χάσει ό πρίγκινος και τό έδωσε στη γρηά γιά να τό πιά στο παλάτι.

Όταν ό άρρωστος άνακάλυψε τό δαχτυλίδι, ρώτησε τη γρηά πού τό βρήκε.

—Είνε της κόρης μου τοιδε.

—Άδριο τό πρωί, της είπε ό πρίγκινος, θα έρής- την κόρη σου κάτω απ’ τό παράθυρό μου. Θα καταβάσω μ’ ένα σχοινί ένα κοφινί γεμάτο γροσάφι. Πάρε τό χρυσάφι και θα έαλε μέσα την κόρη σου.

Ετσι ό πρίγκινος έσασβηκε την ‘Κόρη τών λεμονιών και την έσφιξε όσο μπορούσε πύ δυνάτα στην άγκαλιά του. Την άλλη μέ-ρα έγιναν οι γάμοι τούς και έζή-σαν ευτυχισμένοι. ‘Όσο γιά την άρραπια, την έβρισαν από τις ού-ρες σαρσάνα άγρίων άλόγων και την πήραν στα βουνά και την κομμάτιασαν έπάνω στους βρά-χους. ΝΑΚΙ ΤΕΖΕΛ

ΣΙΝΕΜΑ ΣΤΑΡ

Κινηματογραφικά νέα

Πολύ σύντομα θα ‘Ιδούμε και άλλο ένα φιμ ή: Ντανιέλ Ντα-ριέ. «Τό πρώτο ραντεβού» σκη-νοθέτης τού φιμ αυτό είνε ό σύ-ζυγος της διασημής δεντέττας ‘Ανρ Ντεκουέν.

‘Επ’ εύκαιρία τού πατήνω-ρικού έορτασμού της εκκοσμήτα-ετηρίδος από τις ‘Ιδούσεις της, ή μεγάλη κινηματογραφική έται-ρεία τού Βερολίνου ‘Ούφφ, άπέ-σπευε όπωσ προέβληθι στας ‘Α-θήνας τό μεγαλύτερο φιμ της τελευταίας της παραγωγής: «‘Α-γία Πρωταγώνιστρια» της ταινίας αυτής είνε ή Μαρίκα Ράκ.

Οι Γερμανοί κριτικοί συμψο-νούν άλοι ότι τό φιμ «‘Αγία Πρω-ταγώνιστρια» της Ράκ.

Συμπρωταγωνιστής της Μαρί-κας Ράκ στο φιμ αυτό είνε ό Βίκτωρ Στάελ, γλύπτης μας ήση από τό φιμ «Μεγάλη ‘Αγάπη».

Πολύ σύντομα θα ‘Ιδούμε και πάλιν τό όπτερο κομικό ζευγάρι της γερμανικής όθονης: Χάινς Μό-ζερ Τέο Λίγκεν, στην ώραία κομωδία «7 χρόνια γοργι», που είνε ή συνέχεια της περσινής με-γάλης έπιτυχίας «7 χρόνια γοργι-σούζα». Στό φιμ αυτό παίρνουν έπίσης ή ‘Αννελόρε Σπρότ και ό Βόλφ ‘Αλμπαν Ρέττν.

‘Η Χριστίνα Ζέντερμπάουμ πρωταγωνιστεί στο μεγάλο φιμ της «Τόμπος», άφειδερικός ό Μί-γας. Συμπρωταγωνιστής της είνε ό άγαπημένος τών ‘Αθλίων Βάλλν Φρίτε.

‘Εκτός τών φιμ «‘Ο τελευ-ταίος τόν έξ» και «‘Ερωτική κα-πρίτσια» που είδαμε ήση, και τού «Πρώτο ραντεβού» που άναβράμε άνωτέρω, ή άθηνάκη όθωνή θα μάς παρουσιάση και άρκετες άλλες γαλλικές ταινίες, μετ-εξυ τών ό-ποιων και ό έξης: «Νεανικές ά-μαρτίες», με τόν Χάρρυ Μπάρ, «Μαζέλ Μπουνσάρπ» με τόν Εντ-ελς Φεγιέ, δυό φιμ με τόν άμ-μιο Γάλλο κομικό Φερναντέλ κ.ά.

‘Η Ντανιέλ Νταριέ παίζει

Ένα ρόλο άκροβάτιδος ‘Ιπποδριούμιο στο φιμ «Ύψουαυαίρσας».

‘Η Ρενέ Σαιν Συρ και ό Ροζέ Ντυσαν γυρίζουν μαζί με τόν Ζάν Σού τό φιμ «Στην άμ-μουδιά της ‘Ολύνε».

‘Η Γκαμπύ Μορλά γυρίζει στο στούντιο «Φραγκίσκου Πρώτου» τό «‘Αλλάξι πέπλος».

‘Η Ζακλίν Λαράν και ό Ζωρζ Μαρσάλ γυρίζουν στο στούντιο τού ‘Επνάλ, όπό την διεύθυνση τού σκηνοθέτου Ζάν ντε Λιμούρ, τό φιμ «‘Ο άθροπος που παίζει με τη φωτιά».

‘Ο δολοφόνος μένει στο 21», είνε ό τίτλος τού άστυνομικού φιμ στο όποιο πρωταγωνιστεί ό Πιέρ Φρενελ και ή Σουζύ Ντελαίρ.

Σ’ ένα άλλο άστυνομικό φιμ με τόν τίτλο «Τελευταίο άπό» που γυρίζεται στο στούντιο της Μον-μάρτης, πρωταγωνιστούν πολλοί γνωστοί μας άστέρες, μετ-εξυ α-τόν ό Πιέρ Ρενουάρ, ό Ραβύλ Ρολώ και ή Μιρέν Μπαλέν.

‘Η Βιολάν Ρομάνς με παρ-τενάρ τόν Ζωρζ Φλαμίν έτελείωσε τό γυρίσμα τού φιμ «Μία γυναι-κα μέσα στη νύχτα».

‘Εκτός της ταινίας αυτής ή Βιολάν άγούρης και δυό άλλα φιμ τα όποια προετοιμάζε προ τό πο-λεμίου, την «Κάρμεν» και τό «Μα-τωμένο ρόδο». Περιττό να προσθε-ώμε ότι και στα δυό αυτά φιμ ό Φλαμίν διολύσσεται στο πλε-ρό της.

‘Ο Ροσάνο Μπρότζι, ό νέος ζέν-πρεμιέ τού ‘Ιταλικού κινηματο-γράφου, γνωστός μας από την «Ίόσκα» και τόν «Ριγολέττο», είνε ό πρωταγωνιστής τού φιμ της έρ-χομένης έβδομάδος «Μεγαλόφυλα και Παρραφρούνη». ‘Η όπόθεσις της ταινίας αυτής είνε παρμένη ά-πό τη ζωή τού περιφημού ήθοισιού Κήν.

‘Ο Ροσάνο Μπρότζι πρωτα-γωνιστεί έπίσης στο φιμ «‘Εμείς όι ένοικιοί», που βραβεύθηκε στην έκθεσι της Βενετίας. Στό φιμ αυτό συμπρωταγωνιστούν ό Φάσκο Τζακέτι και ή ‘Αλντα Βάλλν.

Στην ‘Ιταλία, ό νέος άστέρας άσθη θεωρείται ως ό όπ’ άριθμόν 1 γόης.

Ο ΣΙΝΕ-ΡΕΠΟΡΤΕ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

Αν οι καλλοσηματισμένα μάτια, με πυκνές βλεφαρίδες, δίχως φουσκώματα και κοκκινίλες, συντελούν πολύ στην ομορφιά του προσώπου, ανεξαρτήτως των άλλων χαρακτηριστικών του. Η περιποίηση των ματιών είναι έντελως ξεχωριστή και διάφορη της περιποίησης των άλλων τμημάτων του προσώπου. Σήμερα, τα μάτια των γυναικών και ιδίως, όσες ελπίζουν να κερδίσουν προώθηση των τσάντων αντικαταστήσαν τον τύπο των ματιών που είχαν πριν. Για να διατηρηθούν άριστα, απαιτείται και σωστή και μακροχρόνια, πρέπει από τον γάμο να μη τα ξεχάσετε με τα διάφορα σασπινά, με τα καλλωπιστικά κρέμα, με τα ισχυρά φάρμακα προς θεραπευτικούς σκοπούς των ή με τις διάφορες κρέμες και λουσόν που γρήγορα απομακρύνονται για την περιποίηση του προσώπου σας.

Οι διάφορες βαφές, τα φάρμακα και τα καλλωπιστικά κρέμα, ή εκτός του ότι μετά ένα γέλιο ή έκτασης του δέρματος, τα οποία δίνουν με αποτέλεσμα τον πόνο, απορροφούνται από τα μάτια, τα κοκκινίζουν, τα ερεθίζουν και τους προκαλούν διάφορες παθήσεις, οι οποίες καταστρέφουν την ζωηρότητα των, την οξύτητα της δράσεως και γενικά την θετική των ιδιοτήτων. Καταστρέφουν δε ακόμα τα σποδυλάτα στολίζουν των ματιών τις βλεφαρίδες, διότι τις αποξηραίνουν, οπότε σπάζουν και πέφτουν εύκολα.

Ιδιαίτερους συνιστά, να αποφεύγετε τις διάφορες βαφές, οι οποίες επιδρούν σκευασίες, οι οποίες χρησιμοποιούνται, δύστυχως, παρά πολλών κυριών, δι' ένσταλαξες των ματιών, με τις οποίες ζητούν να επιτύχουν μια ιδιαίτερα λαμύ των και διαστολή της κόρης. Είναι τρομερά καταστρεπτικές και περιεκτούν από μόλις και σποδυλάτα κινδύνους. Μόλις αντιληφθείτε ερεθισμό, φαγούρα, πόνους, πτώση των βλεφαρίδων, παύσατε άμεσα κάθε μια κυκλική των ματιών και κάντε τους κάθε βράδυ ζεστές κομπρέσες με άραξη διαλύσις βορικού ή χαμομηλιανού.

Επίσης οι κομπρέσες με 'άνηροδονο ή μαρμαροπορόν, είναι πολύ λεπτές και ως εκ τούτου από τις διάφορες γκριμάτσες του προσώπου, ρυτίδωνται πιο εύκολα, από τα υπόλοιπα μέρη του, χρειάζεται μια ιδιαίτερα και συστηματική περιποίηση. Κάθε βράδυ, αφού πρώτα ξεμακιγιάσετε όλα σας το πρόσωπο, παίρνετε με το δάκτυλο δάκνη από την κάτω εσωτερική αντιρυτιδική παλάδα ή έστω και από μια οποιαδήποτε αγγυή κολλήρη ή λιπαρά κρέμα και κάνετε μια ελαφρά επάλειψη—τελειώς επιφανειακή—το άνω και κάτω βλεφαρόν. Ρετινολαβό 4 γραμ., βαζελίνη 10 γρ., συντείνουν γαλάκι 0.50 εκ. (να δηλώσετε στον φαρμακοποιό σας ή βαζελίνη να είναι σκέτη, διότι πρόκειται περί των οφθαλμών). Η επάλειψη αυτή η 'αρχή πάντοτε από το επάνω βλεφαρόν και 'ακολουθίη κύκλων, μέχρις ότου φθάση στο κάτω βλεφαρόν και τελειώση κοντά στη μύτη. Αυτός ο κύκλος θα γίνεται 4-5 φορές για το κάθε μάτι. Κάθε αντίθετος κατεύθυνσις και φορά του μασάζ προκαλεί ανεπανόρθωτες και βαρείες ρυτίδες. Με τις θερμές κομπρέσες και την ελαφρά αυτή επάλειψη, προλαμβάνεται απολύτως η εμφάνισις των ρυτίδων και ελαττώνται αυτά κατά πολύ όταν έχουν εμφανισθί. Για τις περισσότερες βαρείες ρυτίδες των ματιών και για τα φουσκώματα του κάτω βλεφαρόν, συνταγοποιείται η ελαφρά επάλειψη των ματιών με το 'Αντιρυτιδικό.

Πάντως μια είναι η αλήθεια: Τελεία και ριζική εξαφάνισις των περιφερικών ρυτίδων των ματιών, κατ' ούδεν τρόπον επιτυγχάνεται, παρ' όλα τα αντιρυτιδικά και δι' ευνοήτους λόγους διαμηχμήματα.

Όστε όλες οι φροντίδες πρέπει να στρέφονται στην πρόληψιν των και όχι στην μετεπειτα θεραπεία των.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Εμπιστευτικός Μονόλογος

«Πρό πάντε χρόνων, εγγνώρισα κι' αγάπησα τον άνδρα που έπαινε ότι θα με κάμει ευτυχισμένη. Ήταν καλός, σοφός, ευγενικός και μ' αγαπούσε. Μου έζησε και γίνω γυναίκα του κι' ήταν έτοιμος να τ' αφήσει. Σήμερα, τα μάτια μου είναι γυαλιστερά, τα χείλη μου είναι κόκκινα, τα πόδια μου είναι λευκά. Την ευτυχία αυτή δεν το λυμώθηκα με την γυναικεία. Είχα δύο αδελφές, κατ' αμείωτο, που δεν είχαν παντρευτεί ακόμη. Ήξερα πως ο γάμος ο δικός μου, θα τις στενοχωρούσε, θα τις έκανε να πονούν κι' ακόμη πως αυτό θα στενοχωρούσε και την ηλικιωμένη μητέρα μου. Λίγο αναγκαστικά, ιδέες, θα μου πήτε. 'Όσοτος έτσι ήταν. Η δική μου στοργή για όλους τους δικούς μου, μου υπαγόρευσε να θυσιάσω τον εαυτό μου. Γιατί τον έθυσιασα! Οι αδελφές, και τα μασημένα λόγια, είχαν ως αποτέλεσμα ν' απομακρυνθί σιγά σιγά ο άνδρας αυτός, κι' εγώ να ζήσω κλεισμένη στον εαυτό μου και με την ανάμνησι του.

Ίσως σήμερα, δεν παντρεύτηκε ακόμη καμιά από τις αδελφές μου. Και ούτε πολλές πιθανότητες υπάρχουν να συμβή κάτι τέτοιο, γιατί ούτε ώριμες είναι, ούτε και στην πρώτη νεότητά. Η μία έχει στη ράχη της τριανταεπτά Μαΐους και η άλλη επτάτη τα σαράντα. Έγώ είμαι στα τριάντα μου χρόνια. Σήμερα με θέλει ένας νέος, τον οποίο και δεν αγαπά, ωστόσο εκτιμώ και μου αρέσει. Νομίζω πως θα μπορούσα κοντά του να δημιουργήσω ένα ευτυχισμένο σπίτι, αν όχι απόλυτο, τουλάχιστον σχετικά. Βρίσκομαι ξανά μπροστά στο ίδιο δίλημμα: Να θυσιάσω τον εαυτό μου και πάλι ή να σκεφθώ κάπως εγωιστικότερα; Συγχρόνως σκέφτομαι: 'Αφού μπόρεα να θάψω μια αγάπη, γιατί να μην θάψω και την ελπίδα μου;»

Οι δδλοι του Γερο-Παρατατικού

Νενταλμα συλλήψεως

Καθώς κοιμώμην ήσυχος, ού μιν τέ κι' ιδαπαλλάκτος ως θρέφος αρτιγιννυτον, άδρωδες και τον γάλακτος. έταραζε τον ύπνον μου, γδουπώδης λίαν κτύπος κι' ειοήλθεν εις τον οίκον μοι μυοτηριώδης τύπος.

Έν άλλους λόγους, φίλτατοι, κοιμώμενος γενναίως, έδεχθην την έπισκεψιν ενός πολιορκιανού. Τον ρώτησον τι θούλεται. Κι' εκείνος παρακρήμα ήξιου πεισμών κι' άναβησ από μεταβω στο τμήμα.

— Πολιορκιανέ άνόντε, του λέγω θροντοφώνως πως είσεχώρησες έντός του έμαυτου νυμφώνος; Πως ένοχλεις, άνάγων, με τρανταχτώδεις κρότους 'Αδούλ - Χαμτ κατάκοπον άπ' τους πολ- (Λούς έρώτους;

Πλάν φευ! ο πολιορκιανός το «κλόμπιον» έ- (ζάγει)

κι' άναντιρρήτως άπαιτεί στο τμήμα να με (ύπαγν).

— Ίνα διατί τον έρωτώ; 'Ο δύστυχος ζενύ- (χτης.

Κι' εκείνος μ' άπνντήσαστο «-Γιατ' είσαι (διαρρηχτός»

Διέρρηξον τή ιμάτια γιά την κατηγοριάν και νά μοι λύση εζήτησον ευθύς την ά- (πορίαν)

-Διαρρηκτέα είπατε τών Παρατατικών; -Ναι! Ναι! Διέρρηξε πολλές...καρδού- (Λες γυναικών!

- ΙΙΙ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τι ν' άποφασίσω τώρα που δεν ή- (πάρχει έρωτας;»

Χωρίς κανένα διαταγμό νά δε- (χθής την πρότασι του νέου αυτού. Έκαμες πολύ άσχημα και στο πα- (ρελθόν και θά κάμης έπίσης ά- (σχημα, νά θυσιάσης τον εαυτό σου. Δεν είνε μόνον άναγκαστι- (κές ιδέες αυτές, μά αυχρόνως και κουτές. Ποιά ευθύνη φέρνεις έσύ, γιατί οι αδελφές σου έμειναν άνύπαντες, ώστε νά πληρώνης με θυσία της ευτυχίας σου; Στοργή και άδελφική αγάπη, δεν σημαίνει και κατάργησι των στοιχειωδών δικαιωμάτων που έχει κανείς στη ζωή. 'Αν εκείνες δεν μπορούν νά τό καταλάβουν, τόσο το χειρότερο γι' αυτές. Αυτό θα σημαίνη πως ή δική τους άγάπη γιά σένα, θά είνε πολύ άμειψήλου. 'Όσο γιά τη μητέρα σου, έχω νά πώ τά ίδια. 'Η ευτυχία του παιδιού της, πρέ- (πει να είνε και δική της ευτυχία. 'Όλα τά άλλα, είνε αισθήματα ά- (κατανόητα γιά μένα, ή μάλλον κακής ποιότητας... Κα ΡΕΑ Ρ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΦΙΛΗΣ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Οι κάτωθι άναγνώσται μας ή- (μπορούν νά παραλάβουν από τα γραφεία μας τήν άπάντησι της κυρίας Ρέας Ρ. 'Αραι γραφείο καθ' έκάστην μεταξύ 10 π.μ. και 1 1/2 μ.μ.

ΗΛ.Η.Σ.— Μιά πληγωμένη καρ- (διά.— Δ.Ο.Α.Σ.— Α.Β.— Ρ. Μι- (κρή.— Νίτσα Χ.— Γιατί νά ύπο- (φέρω 21.— Γόρσα Ε.Δ.Β., 46.— 1. Ί.Σ.Κ.— Δανάη.— Μαρεμάνο- (λουόδι (Πολυχρόνελου 'Ορφανο- (τροφείου Πόντου).— 8 Σεπτέμβριου 1942.— Χ.Β.— Κάποια.— Απελ- (πισμένη Πριγκίπισσα.— Μελαχρο- (νούλα 92 Α.— Μικρή άπελπισμένη 17.— Δ.— Ίππότην Ν.Α. Ραδιούργ- (αν Κ.Γ.Π.— Κάποια μικρή.— Νηριοπούλα.— Πληγωμένη καρ- (διά.

ΡΕΑ Ρ.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Γιά νά λάβετε άπάντησιν του Δρος Κάμα πρέπει νά τού άπο- (στείλετε άποφασιστικά τήν έρώ- (τησή. 'Ετος, μήνα, ήμερομηνία, ήμερα και ώρα γεννήσεως (ή τελευταία κατά προσέγγισιν). Δικαιώμα έκ δρχ. 500 ής έπίσης τή φύλον σας και τή χρώμα των μαλλιών σας. Οι άναγνώσται μας, τών έπαρ- (χίων πρέπει νά μās στέλνουν και τήν διεύθυνσιν των, προκειμένου νά λάβουν έκτενή άπάντησιν. Οι

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ ΚΑΡΔΙΑ

Η.Γ.—Είσθε ευαίσθητοι και άε- (γάτητοι. Ιδεολόγος και έχετε ή- (λικανότητα νά μανθάνετε τις σκε- (ψεις των άλλων. 'Όταν έπιδιώκε- (τε κάποιον σκοπό τον έπιτυγχά- (νετε παρ' όλας τας δυσκολίας και τά εμπόδια που μπορούν ά- (σας παρουσιάσουν. Δεν σας ά- (ρέσει νά έρωτηρήτε έπειδή τά αισθηματά σας είνε βαθεία και μεγάλης διαρκείας. Θά παντρευ- (θήτε από αισθήμα και ή συζυγί- (α σας ζωή θά είνε ήρεμη και άρμονική.Δεν θά άποκηρύξετε πολ- (λά παιδιά. Τα οικονομικά σας ή- (ποκείναι σέ διαρκεία μεταλλάξεως της τύχης. Τυχόν σας ήμερα τή Σάββατο, χρώμα σας το καφέ και τή μαύρο, λίθος σας ο άνθρα- (κί.

Β.Ι.Ο.Λ.Ε.Τ.Α. Ν.Γ.Μ.—Δεν μπορώ νά άς πώ άν θά παντρευ- (θήτε τον άνδρω που τον όποιον ενδιαφέρεσθε, αλλά θά παντρευ- (θήτε από αισθήμα, άργότερα ή- (μως. Δυστυχώς, οι άνδρωποι του δικού σας άστερισμού παντρεύον- (ται σγεδών πάμποτε δύο φορές, είνε διότι δεν έναρμονίζονται οι χαρακτήρες, είνε λόγω προώρου θανάτου, ή έτέρω ήμισυς. Θά άποκηρύξετε πολλά παιδιά, τά ό- (ποια θά σας δώσουν μεγάλες χα- (ρές στη ζωή σας. Θά έχετε πολ- (λούς φίλους και βασιλεύς, από τους όποιους μερικοί θά σας είνε μάλλον έπικύμιοι παρ' άνωφελες. 'Από τά πρώτα σας χρόνια και έ- (στέρα, τά οικονομικά σας θά γίνων πολύ άνθηρά.

Δο ΚΑΜΑ

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΟΜΕΛΑΥΡΟΥ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΜΕΧΡΙ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ ΕΚΟΥΣ ΩΣ ΑΚΟΛΟΥΘΩΣ:

Ήραι κατάλληλοι:

1) Διά τας υποθέσεις και τας έπιχειρήσεις σας: 11 π.μ. — 4 μ.μ. της Τρίτης (2) και ή πρώτη της Παρασκευής (5).

2) Διά τή χρηματικά ζητή- (ματα: 11 — 11.45 π.μ. της Δευ- (τέρας (1) 4 — 6 μ.μ. της Τε- (τάρτης (3).

3) Διά τήν αγοράν λακείων 9 — 11 π.μ. της Δευτέρας (1) 3 — 5 μ.μ. της Τετάρτης (3) και 8 — 11 π.μ. της Παρασκευ- (ής (5).

4) Διά τή τυχερά παιγνίδια: 5 — 7 μ.μ. τού Σαββάτου (27) και 7 — 9 μ.μ. της Παρασκευ- (ής (5).

5) Διά τας αισθηματικάς συ- (ναντισεις σας 10.30 — 11.30 π. μ. της Κυριακής (28) και 3 — 5 μ.μ. της Πέμπτης (4).

6) Διά γάμους ή άρραβωνί- (ας: 1 — 3.30 π.μ. της Κυριακής (28) και 2 — 5 μ.μ. της Παρα- (σκευής (5).

7) Διά τή μέλλον σας γεννι- (κας: 9.30 — 11.45 π.μ. της Τρι- (της (2) και οι πρώτες ώρες του άνογευματός της Πέμπτης (4).

άναγνώσται μας τών 'Αθηνών και τού Πειραιώς θά λαμβάνουν τήν άπάντησιν από τα γραφεία μας με ταξύ 10 π.μ. και 1 1/2 μ.μ. καθ' έκαστην. 'Όσοι έπιθυμούν νά πάρουν τήν άπάντησιν έντός μιας έβδομάδος δέον νά παραδώσουν τήν επιστολήν τους Ιδιοχείρως στο ειδικό τμήμα των γραφείων μας.

Α.Ρ.Α.Κ.Ι.Κ.—'Εχετε ζω- (ηρή αντίληψιν, κάποια όσοι έπι- (πολαίοντες, μερικοί συγκεντρωσι- (τες. Έχετε λοχυρή θέλησιν, ή οποία έ- (μως κάποτε έσθλύνει υπερβολι- (κά. Κάποια φορά σας βασανί- (ζουν φανταστικοί φόβοι. Συγχά- (σας συμβαίνει νά αισθανέσθε και σι- (γιά δύο συγγενούς πρόσωπα. Θά παντρευθήτε από αισθήμα, δεν άποκηρύξετε όμως νά κάμετε και δεύτερο γάμο. 'Ο ένας από τους δύο γάμους σας θά είνε άτυχής. Γενικά από τή άλλο φύλον θά πε- (ράσετε πικρίες. Τα οικονομικά σας υπόκεινται σέ διαρκείς μετα- (βολάς.

ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ ΚΑΡΔΙΑ

Η.Γ.—Είσθε ευαίσθητοι και άε- (γάτητοι. Ιδεολόγος και έχετε ή- (λικανότητα νά μανθάνετε τις σκε- (ψεις των άλλων. 'Όταν έπιδιώκε- (τε κάποιον σκοπό τον έπιτυγχά- (νετε παρ' όλας τας δυσκολίας και τά εμπόδια που μπορούν ά- (σας παρουσιάσουν. Δεν σας ά- (ρέσει νά έρωτηρήτε έπειδή τά αισθηματά σας είνε βαθεία και μεγάλης διαρκείας. Θά παντρευ- (θήτε από αισθήμα και ή συζυγί- (α σας ζωή θά είνε ήρεμη και άρμονική.Δεν θά άποκηρύξετε πολ- (λά παιδιά. Τα οικονομικά σας ή- (ποκείναι σέ διαρκεία μεταλλάξεως της τύχης. Τυχόν σας ήμερα τή Σάββατο, χρώμα σας το καφέ και τή μαύρο, λίθος σας ο άνθρα- (κί.

Β.Ι.Ο.Λ.Ε.Τ.Α. Ν.Γ.Μ.—Δεν μπορώ νά άς πώ άν θά παντρευ- (θήτε τον άνδρω που τον όποιον ενδιαφέρεσθε, αλλά θά παντρευ- (θήτε από αισθήμα, άργότερα ή- (μως. Δυστυχώς, οι άνδρωποι του δικού σας άστερισμού παντρεύον- (ται σγεδών πάμποτε δύο φορές, είνε διότι δεν έναρμονίζονται οι χαρακτήρες, είνε λόγω προώρου θανάτου, ή έτέρω ήμισυς. Θά άποκηρύξετε πολλά παιδιά, τά ό- (ποια θά σας δώσουν μεγάλες χα- (ρές στη ζωή σας. Θά έχετε πολ- (λούς φίλους και βασιλεύς, από τους όποιους μερικοί θά σας είνε μάλλον έπικύμιοι παρ' άνωφελες. 'Από τά πρώτα σας χρόνια και έ- (στέρα, τά οικονομικά σας θά γίνων πολύ άνθηρά.

Δο ΚΑΜΑ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ ΚΑΡΔΙΑ

Η.Γ.—Είσθε ευαίσθητοι και άε- (γάτητοι. Ιδεολόγος και έχετε ή- (λικανότητα νά μανθάνετε τις σκε- (ψεις των άλλων. 'Όταν έπιδιώκε- (τε κάποιον σκοπό τον έπιτυγχά- (νετε παρ' όλας τας δυσκολίας και τά εμπόδια που μπορούν ά- (σας παρουσιάσουν. Δεν σας ά- (ρέσει νά έρωτηρήτε έπειδή τά αισθηματά σας είνε βαθεία και μεγάλης διαρκείας. Θά παντρευ- (θήτε από αισθήμα και ή συζυγί- (α σας ζωή θά είνε ήρεμη και άρμονική.Δεν θά άποκηρύξετε πολ- (λά παιδιά. Τα οικονομικά σας ή- (ποκείναι σέ διαρκεία μεταλλάξεως της τύχης. Τυχόν σας ήμερα τή Σάββατο, χρώμα σας το καφέ και τή μαύρο, λίθος σας ο άνθρα- (κί.

Β.Ι.Ο.Λ.Ε.Τ.Α. Ν.Γ.Μ.—Δεν μπορώ νά άς πώ άν θά παντρευ- (θήτε τον άνδρω που τον όποιον ενδιαφέρεσθε, αλλά θά παντρευ- (θήτε από αισθήμα, άργότερα ή- (μως. Δυστυχώς, οι άνδρωποι του δικού σας άστερισμού παντρεύον- (ται σγεδών πάμποτε δύο φορές, είνε διότι δεν έναρμονίζονται οι χαρακτήρες, είνε λόγω προώρου θανάτου, ή έτέρω ήμισυς. Θά άποκηρύξετε πολλά παιδιά, τά ό- (ποια θά σας δώσουν μεγάλες χα- (ρές στη ζωή σας. Θά έχετε πολ- (λούς φίλους και βασιλεύς, από τους όποιους μερικοί θά σας είνε μάλλον έπικύμιοι παρ' άνωφελες. 'Από τά πρώτα σας χρόνια και έ- (στέρα, τά οικονομικά σας θά γίνων πολύ άνθηρά.

Δο ΚΑΜΑ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ ΚΑΡΔΙΑ

Η.Γ.—Είσθε ευαίσθητοι και άε- (γάτητοι. Ιδεολόγος και έχετε ή- (λικανότητα νά μανθάνετε τις σκε- (ψεις των άλλων. 'Όταν έπιδιώκε- (τε κάποιον σκοπό τον έπιτυγχά- (νετε παρ' όλας τας δυσκολίας και τά εμπόδια που μπορούν ά- (σας παρουσιάσουν. Δεν σας ά- (ρέσει νά έρωτηρήτε έπειδή τά αισθηματά σας είνε βαθεία και μεγάλης διαρκείας. Θά παντρευ- (θήτε από αισθήμα και ή συζυγί- (α σας ζωή θά είνε ήρεμη και άρμονική.Δεν θά άποκηρύξετε πολ- (λά παιδιά. Τα οικονομικά σας ή- (ποκείναι σέ διαρκεία μεταλλάξεως της τύχης. Τυχόν σας ήμερα τή Σάββατο, χρώμα σας το καφέ και τή μαύρο, λίθος σας ο άνθρα- (κί.

Β.Ι.Ο.Λ.Ε.Τ.Α. Ν.Γ.Μ.—Δεν μπορώ νά άς πώ άν θά παντρευ- (θήτε τον άνδρω που τον όποιον ενδιαφέρεσθε, αλλά θά παντρευ- (θήτε από αισθήμα, άργότερα ή- (μως. Δυστυχώς, οι άνδρωποι του δικού σας άστερισμού παντρεύον- (ται σγεδών πάμποτε δύο φορές, είνε διότι δεν έναρμονίζονται οι χαρακτήρες, είνε λόγω προώρου θανάτου, ή έτέρω ήμισυς. Θά άποκηρύξετε πολλά παιδιά, τά ό- (ποια θά σας δώσουν μεγάλες χα- (ρές στη ζωή σας. Θά έχετε πολ- (λούς φίλους και βασιλεύς, από τους όποιους μερικοί θά σας είνε μάλλον έπικύμιοι παρ' άνωφελες. 'Από τά πρώτα σας χρόνια και έ- (στέρα, τά οικονομικά σας θά γίνων πολύ άνθηρά.

Δο ΚΑΜΑ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ ΚΑΡΔΙΑ

Η.Γ.—Είσθε ευαίσθητοι και άε- (γάτητοι. Ιδεολόγος και έχετε ή- (λικανότητα νά μανθάνετε τις σκε- (ψεις των άλλων. 'Όταν έπιδιώκε- (τε κάποιον σκοπό τον έπιτυγχά- (νετε παρ' όλας τας δυσκολίας και τά εμπόδια που μπορούν ά- (σας παρουσιάσουν. Δεν σας ά- (ρέσει νά έρωτηρήτε έπειδή τά αισθηματά σας είνε βαθεία και μεγάλης διαρκείας. Θά παντρευ- (θήτε από αισθήμα και ή συζυγί- (α σας ζωή θά είνε ήρεμη και άρμονική.Δεν θά άποκηρύξετε πολ- (λά παιδιά. Τα οικονομικά σας ή- (ποκείναι σέ διαρκεία μεταλλάξεως της τύχης. Τυχόν σας ήμερα τή Σάββατο, χρώμα σας το καφέ και τή μαύρο, λίθος σας ο άνθρα- (κί.

Δο ΚΑΜΑ

Η ΑΓΑΠΗ — ΤΗΣ ΧΟΥΤΣΜΕ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν έφτασε στο ποταμάκι, που κυλούσε ήρεμα, ο Γιουσιμάτο. Τάνκε — Σανταίμο, οπατάρχης τ' όλογό του κι' έκτόταξ τριγύρω του.

Ένα ελαφρό χαμόγελο φώτισε τά μικροσκοπικά και σπιθηροβό- (λα μάτια του. 'Ωπλισμένος καθώς ή- (ταν, έμοιαζε με τεράστιο σκα- (ραβείο.

Με μιά νευρική χειρονομία κα- (τέβασε πού βαθεία στο κεφάλι του τήν περιεκεφαλιστή του σκεπασμέ- (νη δόλτη, στο πρόσωπό του.

Πίσω από τόν Γιουσιμάτο, στέ- (κονταν έπίσης όπλισμένοι δύο έ- (μπιστοί φύλακες κι' άκόμα πού τίς ή πεδιάδα όλη ήταν γεμάτη από στρατιώτες όπλισμένους με όπλα, με λόγχες, με τόξα, με δό- (ρατα. 'Ακολουθούσαν γαλάκινα πε- (ροβόλα πάνω σέ άρματα. 'Ο ή- (λιος έρριχνε τίς φωτεινές άχτί- (δες του πάνω στις σιδερένιες πε- (ρικεφαλαίες κι' έκανε τά όπλα νά χρυσίζον.

Ήταν ή έποχή του πολέμου τού 1868 και ο Γιουσιμάτο Τάνκε- (Σανταίμο, τής φυλής των Σα- (ταίμο, είχε σταλή γιά νά πολε- (μήσῃ και νά καταπολέμησῃ μιά έ- (χρηκή στρατιά πού διοικούσε ο Χαρανγίκα Κοτζού-Σαν.

Ο Γιουσιμάτο, όταν ήταν άκό- (μα νέος, είχε άρραβωνισθί με τήν μικρότερη κόρη του Χαρανγί- (γκα, τήν Χουτςμε—Σαν και τήν άγαπούσε πού πολύ από τή ζωή του, μά υπερπάν όλων είνε τή κα- (θηκόν, και μόλις ο αυτοκράτωρ διέταξε, ο Γιουσιμάτο μάζεψε τους στρατιώτες του και ανέλαβε τήν έκστρατεία.

Έσθυσαν γιά μιάς τά γούλα του διενερα. 'Ο Χαρανγίκα πού θά γινόταν μιά μέρα πατέρας του, είχε γίνει ο έχθρός του.

Ο Γιουσιμάτο όπτερε φρικτά, αλλά δεν έδειχνε τίποτε, γιατί δεν ήθελε νά καταλάβη κανείς πως τού κόστιζε τόσο αυτή ή ύ- (ποταγή.

Η σκέψις της Χουτςμε δεν τον άφηνε ούτε στιγμή, μά είχε ήσυ- (χη τή συνειδήσιν του, ότι είχε μεί- (νει πιστός στο καθήκον του και τον κύριό του.

Ο πόλεμος μεταξύ τού Γιουσι- (μάτο και τού Χαρανγίκα ήταν τρομερός και καθώς πολεμούσαν κι' οι δύο, βαρύναν ο ένας τον άλλο, σάν γενναίοι πού ήσαν.

—'Ε, Γιουσιμάτο, τί λές; Κα- (λά δεν τ' σκέφθηκες; Μ' ένίκηρες κι' αυτή είνε ή μόνη σωτηρία μου. Θά θυσιάσω τήν κόρη μου χωρίς λύπη, αφού άγαπά ένα έ- (χθρό μου. Εσύ όμως θά θελήσης νά θυσιάσῃ ή γυναίκα πού άγα- (πάς; Τήν βλέπεις; 'Αν μάς ά- (φήσις νά περάσουμε και νά σω- (θούμε είνε δική σου. 'Αλλού, είνε έθιμα άν κνήσις, θά τήν δής νά καθί μπροστά στα μάτια σου. Περιμένω τήν άπάντησιν του. Διά- (λεξε τήν τιμή ή τον έρωτά!...

—'Ε, Γιουσιμάτο, τί λές; Κα- (λά δεν τ' σκέφθηκες; Μ' ένίκηρες κι' αυτή είνε ή μόνη σωτηρία μου. Θά θυσιάσω τήν κόρη μου χωρίς λύπη, αφού άγαπά ένα έ- (χθρό μου. Εσύ όμως θά θελήσης νά θυσιάσῃ ή γυναίκα πού άγα- (πάς; Τήν βλέπεις; 'Αν μάς ά- (φήσις νά περάσουμε και νά σω- (θούμε είνε δική σου. 'Αλλού, είνε έθιμα άν κνήσις, θά τήν δής νά καθί μπροστά στα μάτια σου. Περιμένω τήν άπάντησιν του. Διά- (λεξε τήν τιμή ή τον έρωτά!...

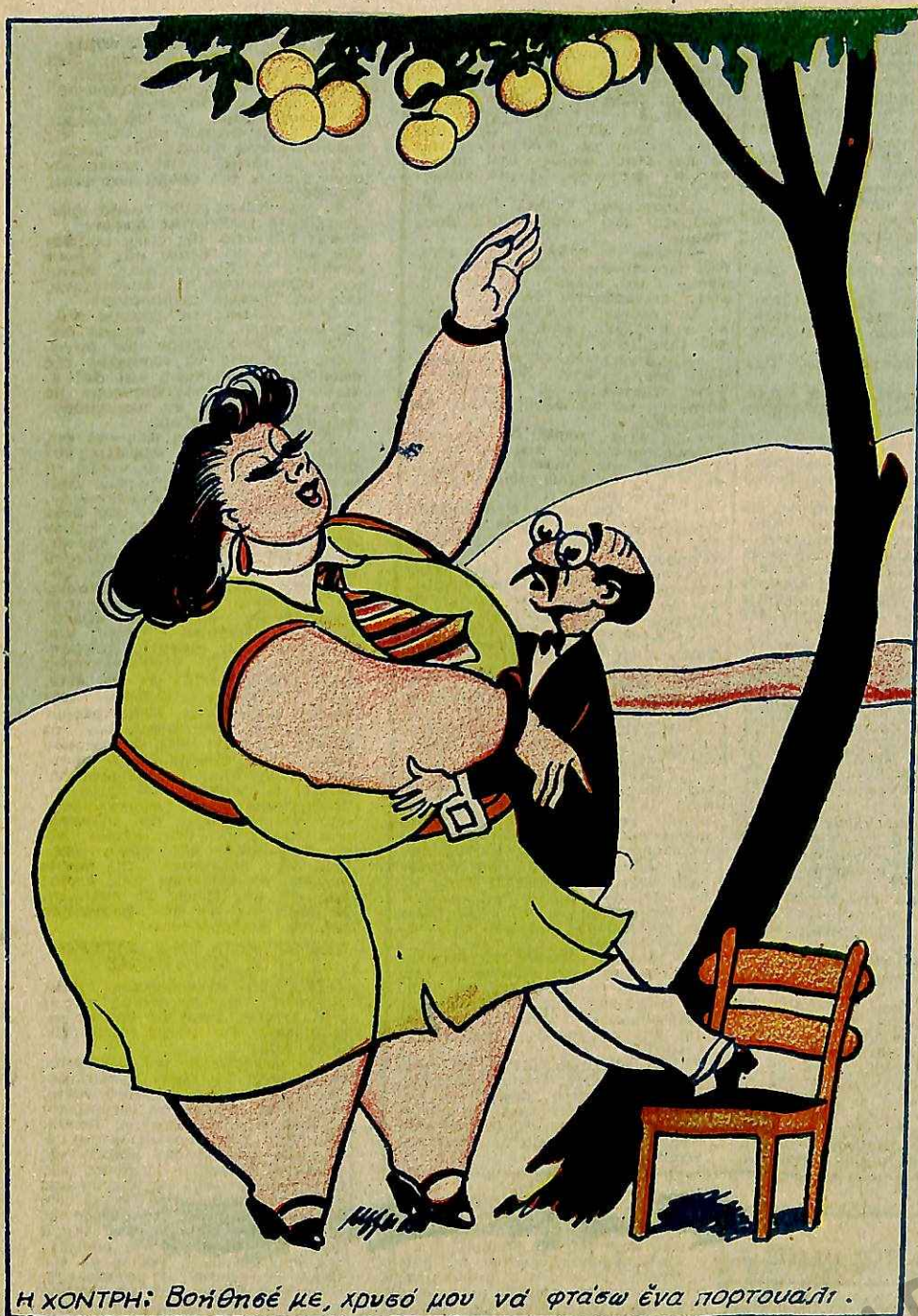
—'Ε, Γιουσιμάτο, τί λές; Κα- (λά δεν τ' σκέφθηκες; Μ' ένίκηρες κι' αυτή είνε ή μόνη σωτηρία μου. Θά θυσιάσω τήν κόρη μου χωρίς λύπη, αφού άγαπά ένα έ- (χθρό μου. Εσύ όμως θά θελήσης νά θυσιάσῃ ή γυναίκα πού άγα- (πάς; Τήν βλέπεις; 'Αν μάς ά- (φήσις νά περάσουμε και νά σω- (θούμε είνε δική σου. 'Αλλού, είνε έθιμα άν κνήσις, θά τήν δής νά καθί μπροστά στα μάτια σου. Περιμένω τήν άπάντησιν του. Διά- (λεξε τήν τιμή ή τον έρωτά!...

—'Ε, Γιουσιμάτο, τί λές; Κα- (λά δεν τ' σκέφθηκες; Μ' ένίκηρες κι' αυτή είνε ή μόνη σωτηρία μου. Θά θυσιάσω τήν κόρη μου χωρίς λύπη, αφού άγαπά ένα έ- (χθρό μου. Εσύ όμως θά θελήσης νά θυσιάσῃ ή γυναίκα πού άγα- (πάς; Τήν βλέπεις; 'Αν μάς ά- (φήσις νά περάσουμε και νά σω- (θούμε είνε δική σου. 'Αλλού, είνε έθιμα άν κνήσις, θά τήν δής νά καθί μπροστά στα μάτια σου. Περιμένω τήν άπάντησιν του. Διά- (λεξε τήν τιμή ή τον έρωτά!...

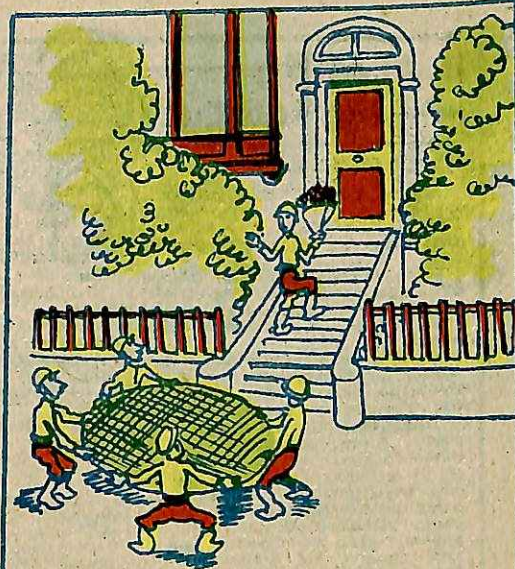
—'Ε, Γιουσιμάτο, τί λές; Κα- (λά δεν τ' σκέφθηκες; Μ' ένίκηρες κι' αυτή είνε ή μόνη σωτηρία μου. Θά θυσιάσω τήν κόρη μου χωρίς λύπη, αφού άγαπά ένα έ- (χθρό μου. Εσύ όμως θά θελήσης νά θυσιάσῃ ή γυναίκα πού άγα- (πάς; Τήν βλέπεις; 'Αν μάς ά- (φήσις νά περάσουμε και νά σω- (θούμε είνε δική σου. 'Αλλού, είνε έθιμα άν κνήσις, θά τήν δής νά καθί μπροστά στα μάτια σου. Περιμένω τήν άπάντησιν του. Διά- (λεξε τήν τιμή ή τον έρωτά!...

—'Ε, Γιουσιμάτο, τί λές; Κα- (λά δεν τ' σκέφθηκες; Μ' ένίκηρες κι' αυτή είνε ή μόνη σωτηρία μου. Θά θυσιάσω τήν κόρη μου χωρίς λύπη, αφού άγαπά ένα έ- (χθρό μου. Εσύ όμως θά θελήσης νά θυσιάσῃ ή γυναίκα πού άγα- (πάς; Τήν βλέπεις; 'Αν μάς ά- (φήσις νά περάσουμε και νά σω- (θούμε είνε δική σου. 'Αλλού, είνε έθιμα άν κνήσις, θά τήν δής νά καθί μπροστά στα μάτια σου. Περιμένω τήν άπάντησιν του. Διά- (λεξε τήν τιμή ή τον έρωτά!...

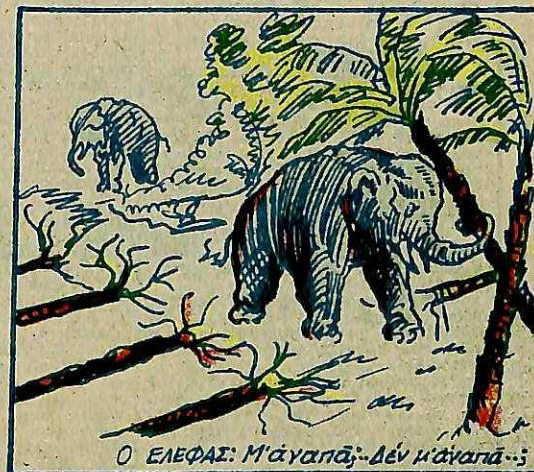
—'Ε, Γιουσιμάτο, τί λές; Κα- (λά δεν τ' σκέφθηκες; Μ' ένίκηρες κι' αυτή είνε ή μόνη σωτηρία μου. Θά θυσιάσω τήν κόρη μου χωρίς λύπη, αφού άγαπά ένα έ- (χθρό μου. Εσύ όμως θά θελήσης νά θυσιάσῃ ή γυναίκα πού άγα- (πάς; Τήν βλέπεις; 'Αν μάς ά- (φήσις νά περάσουμε και νά σω- (θούμε είνε δική σου. 'Αλλού, είνε έθιμα άν κνήσις, θά τήν δής νά καθί μπροστά στα μάτια σου. Περιμένω τήν άπάντησιν του. Διά- (λεξε τήν τιμή ή τον έρωτά!...

Η ΧΟΝΤΡΗ: Βοήθησέ με, χρυσό μου να φτάσω ένα πορτογάλι.

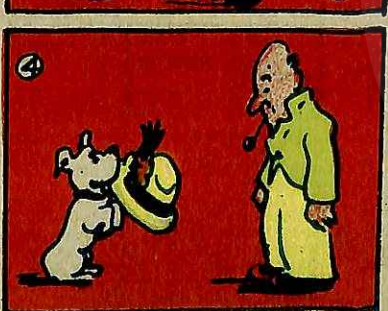
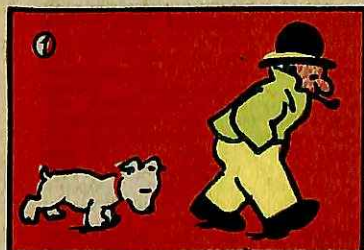
Ο πυροσβέστης παγαίνει να ζητήσει το χέρι της αναπνευστικής του απ' τον πατέρα της.

Ο ΕΛΕΦΑΣ: Μ'άγαπάς... Δέν μ'άγαπάς...

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΣΕ ΤΡΕΙΣ ΟΚΑΔΕΣ ΦΑΣΟΛΙΑ, ΒΓΗΚΕ ΕΞΩ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ
Να' ένας που δέν μ'ας εμπιστεύεται.